ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PAOLO MENGOZZI
της 7ης Δεκεμβρίου 2016[1]

Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-376/15 P και C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

«Αίτηση αναιρέσεως — Ντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 — Άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', καθώς και παράγραφοι 10 και 11 — Συμφωνία αντιντάμπινγκ — Άρθρα 2.4 και 2.4.2 — Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 924/2012 — Εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας — Υπό εξέταση προϊόν — Εξαίρεση ορισμένων εξαγωγικών συναλλαγών από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ — Δίκαιη σύγκριση μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας σε περίπτωση εισαγωγών από χώρα χωρίς οικονομία της αγοράς — Άρνηση διενέργειας ορισμένων προσαρμογών — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

1. Όταν τα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθορίζουν την ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ, ιδίως σε περίπτωση εισαγωγών από χώρα χωρίς οικονομία της αγοράς, μπορούν να εξαιρέσουν από τη σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής εξαγωγικές συναλλαγές σχετικές με ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος; Ποια είναι η έκταση της υποχρεώσεως διενέργειας προσαρμογών στο πλαίσιο της υποχρεώσεως δίκαιης συγκρίσεως μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, όταν η κανονική αξία καθορίζεται βάσει της μεθόδου της ανάλογης χώρας;

2. Αυτά είναι ουσιαστικά τα κύρια ερωτήματα που τίθενται στις παρούσες συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, οι οποίες αφορούν δύο αιτήσεις αναιρέσεως ασκηθείσες από κοινού από δύο κινεζικές εταιρίες, ήτοι την Changshu City Standard Parts Factory και τη Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. Με τις αιτήσεις αναιρέσεως που υπέβαλαν, οι δύο αυτές εταιρίες ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Απριλίου 2015, Changshu City Standard Parts Factory και Ningbo Jinding Fastener κατά Συμβουλίου[2] (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές τους με αίτημα την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 924/2012 του Συμβουλίου, της 4ης Οκτωβρίου 2012[3] (στο εξής: επίδικος κανονισμός).

3. Στις κρινόμενες υποθέσεις, το Δικαστήριο θα κληθεί να δώσει σημαντικές διευκρινίσεις όσον αφορά την έκταση των υποχρεώσεων που υπέχουν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής, από κοινού: θεσμικά όργανα) κατά τον καθορισμό της υπάρξεως περιθωρίων ντάμπινγκ, ιδίως σε περιπτώσεις εισαγωγών από χώρα χωρίς οικονομία της αγοράς.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — T-558/12 και T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Κανονισμός για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 91/2009 (ΕΕ 2012, L 275, σ. 1).

I – **Το νομικό πλαίσιο**

Το δίκαιο του ΠΟΕ

4. Το άρθρο 2 της Συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΓΣΔΕ)[4] (στο εξής: συμφωνία αντιντάμπινγκ) φέρει τον τίτλο «Καθορισμός του ντάμπινγκ» και ορίζει τα εξής:

«2.4 Μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας διεξάγεται εύλογη σύγκριση. Η σύγκριση αυτή αφορά το ίδιο στάδιο εμπορίας, και συνήθως το στάδιο εξόδου εκ του εργοστασίου, και πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν σε χρόνο όσο γίνεται πλησιέστερο. Για κάθε περίπτωση λαμβάνονται δεόντως υπόψη, με βάση τα ατομικά στοιχεία της υπόθεσης, διαφορές που επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα των τιμών, συμπεριλαμβανομένων των διαφορών που υφίστανται όσον αφορά τους γενικούς και ειδικούς όρους και προϋποθέσεις πώλησης, τη φορολογία, τα στάδια εμπορίας, τις ποσότητες, τα φυσικά χαρακτηριστικά και οποιεσδήποτε άλλες διαφορές οι οποίες αποδεδειγμένα επηρεάζουν ομοίως τη συγκρισιμότητα των τιμών. […] Οι αρχές οφείλουν να ενημερώνουν τους ενδιαφερομένους σχετικά με τα στοιχεία που απαιτούνται για τη διασφάλιση δίκαιων όρων σύγκρισης, ενώ το βάρος της απόδειξης που επιβάλλουν στους ενδιαφερομένους δεν πρέπει να είναι υπέρμετρο. […]

2.4.2 Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 4, που διέπουν τα σχετικά με τη δίκαιη σύγκριση, η ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ κατά το στάδιο της έρευνας κρίνεται καταρχήν με βάση τη σύγκριση κάποιας σταθμισμένης μέσης κανονικής αξίας με το σταθμισμένο μέσο όρο των τιμών που έχουν ισχύσει για όλες τις ανάλογες εξαγωγικές πράξεις ή με βάση τη σύγκριση της κανονικής αξίας με τις τιμές εξαγωγής για κάθε συναλλαγή ξεχωριστά […]».

Το δίκαιο της Ένωσης

5. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009[5] (στο εξής: βασικός κανονισμός) ορίζει, στο άρθρο 2 το οποίο φέρει τον τίτλο «Καθορισμός του ντάμπινγκ», τα εξής:

«[…]

Γ. Σύγκριση

10. Μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας διεξάγεται δίκαιη σύγκριση. Η σύγκριση αυτή αφορά το ίδιο στάδιο εμπορίας και πωλήσεις πραγματοποιηθείσες σε ημερομηνίες όσο το δυνατόν εγγύτερες, λαμβάνονται δε δεόντως υπόψη άλλες διαφορές που επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα των τιμών. Όταν η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής που διαμορφώνεται δεν πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις σύγκρισης, πραγματοποιούνται προσαρμογές για κάθε περίπτωση, με βάση τα ατομικά της στοιχεία προκειμένου να ληφθούν δεόντως υπόψη διαφορές των παραγόντων για τους οποίους προβάλλεται ο [ισχυρισμός] και αποδεικνύεται ότι επηρεάζουν τις τιμές και, κατ' επέκταση, τη συγκρισιμότητα των τιμών. […]

4 — Με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβούλιου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), καθ' όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ 1994, L 336, σ. 1), το Συμβούλιο ενέκρινε τη Συμφωνία για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) που υπογράφηκε στο Μαρακές στις 15 Απριλίου 1994, καθώς και τις συμφωνίες που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα 1 έως 3 της συμφωνίας, στις οποίες περιλαμβάνεται η συμφωνία αντιντάμπινγκ.

5 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51 και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 7, σ. 22), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 1168/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012 (ΕΕ 2012, L 344, σ. 1).

Δ. Περιθώριο ντάμπινγκ

11. Με την επιφύλαξη των συναφών διατάξεων που διέπουν το θέμα της δίκαιης σύγκρισης, η ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ κατά την περίοδο έρευνας προσδιορίζεται κατά κανόνα με βάση τη σύγκριση μιας μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με το σταθμισμένο μέσο όρο των τιμών όλων των συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές στην [Ένωση] ή με βάση τη σύγκριση επιμέρους κανονικών αξιών και επιμέρους τιμών εξαγωγής στην [Ένωση] για κάθε συναλλαγή ξεχωριστά. Παρόλα αυτά, όταν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας έχει ληφθεί ως βάση ο σταθμισμένος μέσος όρος, η κανονική αυτή αξία είναι δυνατό να συγκρίνεται με τις τιμές όλων των επιμέρους συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές στην [Ένωση], υπό την προϋπόθεση ότι εφαρμόζονται συστηματικά τιμές εξαγωγής οι οποίες διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με τον αγοραστή, την περιοχή ή τη χρονική περίοδο, ενώ η εφαρμογή των μεθόδων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου δεν θα οδηγούσε στη διαπίστωση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ σε όλη τους την έκταση. […]»

II – **Το ιστορικό της διαφοράς και ο επίδικος κανονισμός**

6. Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται λεπτομερώς στις σκέψεις 1 έως 16 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, αρκεί να υπενθυμιστεί ότι με τον κανονισμό 91/2009[6], το Συμβούλιο επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Κίνας.

7. Στις 28 Ιουλίου 2011, το όργανο επίλυσης διαφορών (ΟΕΔ) του ΠΟΕ ενέκρινε την έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου και την έκθεση της ειδικής ομάδας, όπως τροποποιήθηκε από την έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου, για την υπόθεση «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ για ορισμένους συνδετήρες από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Κίνας»[7]. Με τις εκθέσεις αυτές διαπιστώθηκε ότι η Ένωση είχε παραβεί ορισμένες διατάξεις του δικαίου του ΠΟΕ.

8. Προκειμένου να προσδιορίσει πώς έπρεπε να τροποποιηθεί ο κανονισμός 91/2009 ώστε να συνάδει με τις συστάσεις του ΟΕΔ, η Επιτροπή προέβη σε επανεξέταση των μέτρων αντιντάμπινγκ που επέβαλλε ο εν λόγω κανονισμός[8].

9. Μετά την επανεξέταση αυτή, η οποία πραγματοποιήθηκε βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1515/2001[9], το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 4 Οκτωβρίου 2012, τον επίδικο κανονισμό.

10. Με τον επίδικο κανονισμό, το Συμβούλιο επισήμανε, κατ' αρχάς, ότι οι εκθέσεις του ΟΕΔ δεν είχαν επηρεάσει τα πορίσματα που εκτίθενται στον κανονισμό 91/2009 σχετικά με το υπό εξέταση προϊόν και το ομοειδές προϊόν[10].

6 — Κανονισμός (ΕΚ) 91/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Ιανουαρίου 2009, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2009, L 29, σ. 1).

7 — Έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R, της 15ης Ιουλίου 2011.

8 — Ανακοίνωση της Επιτροπής, της 6ης Μαρτίου 2012, σχετικά με τα μέτρα αντιντάμπινγκ που ισχύουν για τις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, σε συνέχεια των συστάσεων και των αποφάσεων που εγκρίθηκαν από το όργανο επίλυσης διαφορών του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) στις 28 Ιουλίου 2011 στην [υπόθεση] ΕΚ – Συνδετήρες (DS397) (ΕΕ 2012, C 66, σ. 29).

9 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 2001, για τα μέτρα που μπορεί να λάβει η Κοινότητα μετά από έκθεση που εγκρίνει το Όργανο Επίλυσης Διαφορών του ΠΟΕ σχετικά με μέτρα αντιντάμπινγκ και αντεπιδοτήσεων (ΕΕ 2001, L 201, σ. 10). Ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε και καταργήθηκε με τον κανονισμό 2015/476 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2015, για τα μέτρα που μπορεί να λάβει η Ένωση μετά από έκθεση που εγκρίνει το Όργανο Επίλυσης Διαφορών του ΠΟΕ σχετικά με μέτρα αντιντάμπινγκ και αντεπιδοτήσεων (ΕΕ 2015, L 83, σ. 6).

10 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 6 του επίδικου κανονισμού, η οποία παραπέμπει στις σκέψεις 40 έως 57 του κανονισμού 91/2009.

11. Στη συνέχεια, το Συμβούλιο υπενθύμισε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, η κανονική αξία για τους παραγωγούς-εξαγωγείς όπως οι αναιρεσείουσες, για τους οποίους δεν αναγνωρίστηκε καθεστώς οικονομίας της αγοράς, πρέπει να καθορίζεται με βάση τις τιμές ή την κατασκευασμένη αξία σε ανάλογη χώρα. Εν προκειμένω, κατάλληλη τρίτη χώρα με οικονομία της αγοράς θεωρήθηκε η Ινδία. Συνεπώς, η κανονική αξία καθορίστηκε με βάση τις τιμές του υπό εξέταση προϊόντος που πωλούσε στην εγχώρια αγορά Ινδός παραγωγός που συνεργάστηκε στην έρευνα [11].

12. Κατόπιν, το Συμβούλιο απέρριψε τα αιτήματα προσαρμογής που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, μεταξύ άλλων από τις προσφεύγουσες, για διαφορές στο κόστος παραγωγής, καθώς και στην αποδοτικότητα και στην παραγωγικότητα [12]. Συναφώς, το Συμβούλιο επισήμανε ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ότι οι διαφορές κόστους μεταφράστηκαν σε διαφορές στις τιμές. Το Συμβούλιο υπενθύμισε ότι, στις έρευνες σχετικά με χώρες χωρίς οικονομία της αγοράς, όπως η Κίνα, χρησιμοποιείται τρίτη χώρα με οικονομία της αγοράς προκειμένου να μην λαμβάνονται υπόψη οι τιμές και το κόστος οι οποίες δεν αποτελούν τη φυσιολογική συνισταμένη των δυνάμεων της αγοράς. Εφόσον κανένας από τους κινέζους παραγωγούς-εξαγωγείς δεν είχε υπαχθεί σε καθεστώς εταιρίας που λειτουργεί υπό συνθήκες έλαβε καθεστώς οικονομίας της αγοράς κατά την αρχική έρευνα, η διάρθρωση του κόστους τους δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι αντικατοπτρίζει τις αξίες της αγοράς που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βάση για τις προσαρμογές, ιδίως όσον αφορά την πρόσβαση σε πρώτες ύλες. Εξάλλου, ο Ινδός παραγωγός ανταγωνιζόταν με πολλούς άλλους παραγωγούς στην εγχώρια αγορά της Ινδίας, με συνέπεια οι τιμές του να αντικατοπτρίζουν πλήρως την κατάσταση στην εγχώρια αγορά. Κατόπιν τούτων, το Συμβούλιο απέρριψε τα αιτήματα προσαρμογής.

13. Προκειμένου να καθορίσουν τα περιθώρια ντάμπινγκ, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, τα θεσμικά όργανα επέλεξαν να προβούν σε σύγκριση της σταθμισμένης μέσης κανονικής αξίας με τον σταθμισμένο μέσο όρο των τιμών των εξαγωγικών συναλλαγών στην Ένωση (στο εξής: πρώτη συμμετρική μέθοδος) [13].

14. Εντούτοις, κατά το στάδιο της συγκρίσεως αποδείχθηκε ότι ο Ινδός παραγωγός δεν παρήγε και δεν πωλούσε όλους τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος που εξήγαν οι Κινέζοι παραγωγοί-εξαγωγείς [14].

15. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα θεσμικά όργανα προέβησαν σε σύγκριση των τιμών εξαγωγής με την κανονική αξία μόνο για τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος που εξήγαν οι Κινέζοι παραγωγοί-εξαγωγείς για τους οποίους κατασκευάστηκε και πωλήθηκε παρόμοιος τύπος από τον Ινδό παραγωγό. Οι εξαγωγικές συναλλαγές σχετικά με τύπους του υπό εξέταση προϊόντος για τους οποίους δεν υπήρχε αντίστοιχη εγχώρια πώληση από τον Ινδό παραγωγό αποκλείστηκαν από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ [15]. Εντούτοις, το ποσό του ντάμπινγκ που καθορίστηκε κατ' αυτόν τον τρόπο γενικεύθηκε στη συνέχεια για όλους τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος [16].

11 — Αιτιολογικές σκέψεις 29 και 31 του επίδικου κανονισμού και σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

12 — Αιτιολογικές σκέψεις 41 και 103 του επίδικου κανονισμού.

13 — Αιτιολογική σκέψη 105 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

14 — Βλ. σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

15 — Αιτιολογικές σκέψεις 82, 102 και 109 του επίδικου κανονισμού καθώς και σκέψεις 43, 44 και 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

16 — Βλ. σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

16. Τα θεσμικά όργανα έκριναν αυτή τη μέθοδο ως την πλέον αξιόπιστη για τον καθορισμό του επιπέδου ντάμπινγκ, διότι «η προσπάθεια να ταιριάζουν όλοι οι άλλοι εξαγόμενοι τύποι σε τύπους ακριβώς ίδιους με τους τύπους του [Ι]νδού παραγωγού θα είχε ως συνέπεια ανακριβή πορίσματα» [17]. Έκριναν επίσης ότι οι εξαγωγικές συναλλαγές που χρησιμοποιήθηκαν για τον υπολογισμό του ντάμπινγκ ήταν αντιπροσωπευτικές για όλους τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος που εξήγαν οι Κινέζοι παραγωγοί-εξαγωγείς [18].

17. Εν κατακλείδι, με τον επίδικο κανονισμό, ο δασμός αντιντάμπινγκ που είχε επιβληθεί με τον κανονισμό 91/2009 μειώθηκε σε 38,3 % για την Changshu City Standard Parts Factory και παρέμεινε αμετάβλητος στο ύψος του 64,3 % για τη Ningbo Jinding Fastener [19].

18. Στις 12 Φεβρουαρίου 2016, το ΟΕΔ ενέκρινε την έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου και την έκθεση της ειδικής ομάδας, όπως τροποποιήθηκε με την έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου, στην υπόθεση «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ για ορισμένους συνδετήρες από σίδηρο ή χάλυβα από την Κίνα – Προσφυγή της Κίνας στο άρθρο 21.5 του μνημονίου συμφωνίας σχετικά με τους κανόνες και τις διαδικασίες που διέπουν την επίλυση των διαφορών» [20]. Με τις εκθέσεις αυτές διαπιστώθηκε ότι, με τον επίδικο κανονισμό, η Ένωση συνέχιζε να παραβιάζει ορισμένες διατάξεις του δικαίου του ΠΟΕ. Οι εκθέσεις αυτές βάλλουν, ιδίως, κατά των τμημάτων του επίδικου κανονισμού που αφορούν τα αιτήματα προσαρμογής τα οποία υπέβαλαν ορισμένοι ενδιαφερόμενοι και κατά της εξαιρέσεως από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ των συναλλαγών για τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος που εξήγαν οι Κινέζοι παραγωγοί-εξαγωγείς για τους οποίους δεν κατασκευάστηκε ούτε πωλήθηκε παρόμοιος τύπος από τον εν λόγω Ινδό παραγωγό.

19. Στις 26 Φεβρουαρίου 2016, η Επιτροπή εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/278 [21]. Με τον κανονισμό αυτόν, ο οποίος εκδόθηκε σύμφωνα με τον κανονισμό 2015/476 [22], η Επιτροπή αποφάσισε, κατόπιν των αναφερθεισών στο προηγούμενο σημείο εκθέσεων του ΟΕΔ, να καταργήσει τους δασμούς αντιντάμπινγκ που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 91/2009 και τροποποιήθηκαν με τον επίδικο κανονισμό.

III – **Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση**

20. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Δεκεμβρίου 2012, εκάστη αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του επίδικου κανονισμού. Για τη θεμελίωση των προσφυγών τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οι αναιρεσείουσες επικαλέστηκαν δύο λόγους ακυρώσεως.

17 — Αιτιολογική σκέψη 109 του επίδικου κανονισμού.

18 — Αιτιολογική σκέψη 109 του επίδικου κανονισμού.

19 — Βλ. άρθρο 1 του επίδικου κανονισμού. Αυτοί οι δασμοί αντιντάμπινγκ διατηρήθηκαν αμετάβλητοι στη συνέχεια με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/519 της Επιτροπής, της 26ης Μαρτίου 2015, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, όπως επεκτάθηκε στις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα που αποστέλλονται από τη Μαλαισία, είτε δηλώνονται ως καταγωγής Μαλαισίας είτε όχι, κατόπιν επανεξέτασης ενόψει της λήξης των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1225/2009 (ΕΕ 2015, L 82, σ. 78).

20 — Έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, της 18ης Ιανουαρίου 2016.

21 — Κανονισμός για την κατάργηση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε στις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, όπως επεκτάθηκε στις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα που αποστέλλονται από τη Μαλαισία, είτε δηλώνονται ως καταγωγής Μαλαισίας είτε όχι (ΕΕ 2016, L 52, σ. 24).

22 — Βλ. υποσημείωση 9 των παρουσών προτάσεων.

21. Ο πρώτος λόγος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α′, και παράγραφοι 8, 9 και 11, καθώς και του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και παράβαση του άρθρου 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ. Στο πλαίσιο αυτού του λόγου, οι αναιρεσείουσες προσήψαν στα θεσμικά όργανα ότι εξαίρεσαν από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, τις συναλλαγές για τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος που εξήγαν οι Κινέζοι παραγωγοί-εξαγωγείς, για τους οποίους δεν κατασκευάστηκε ούτε πωλήθηκε παρόμοιος τύπος από τον εν λόγω Ινδό παραγωγό.

22. Ο δεύτερος λόγος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ. Αφορούσε την απόρριψη των αιτημάτων προσαρμογής που είχαν υποβάλει οι αναιρεσείουσες.

23. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τους δύο λόγους ακυρώσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες και τις προσφυγές στο σύνολό τους.

IV – **Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου**

24. Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να δεχθεί τα αιτήματα που είχαν υποβάλει στο πλαίσιο των προσφυγών τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό καθόσον τις αφορά, και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο των δικών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου καθώς και ενώπιον του Δικαστηρίου και να κρίνει ότι οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα έξοδά τους.

25. Το Συμβούλιο ζητεί να απορριφθούν οι αιτήσεις αναιρέσεως και να καταδικαστούν οι αναιρεσείουσες στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

26. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει τις αιτήσεις αναιρέσεως ως απαράδεκτες. Επικουρικώς, του ζητεί να απορρίψει τις αιτήσεις αναιρέσεως ως αβάσιμες και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

27. Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 2015, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-376/15 P και C-377/15 P προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

V – **Ανάλυση**

28. Προς στήριξη των αιτήσεων αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους. Πριν αναλυθούν αυτοί οι λόγοι αναιρέσεως, θα πρέπει, εντούτοις, να εξεταστούν δύο προκαταρκτικής φύσεως θέματα: η ενδεχόμενη ύπαρξη εκκρεμοδικίας και η δυνατότητα επικλήσεως, εν προκειμένω, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και των αποφάσεων και συστάσεων του ΟΕΔ.

Επί της ενστάσεως εκκρεμοδικίας

29. Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση εκκρεμοδικίας. Υποστηρίζει ότι οι αιτήσεις αναιρέσεως στις δύο υπό κρίση συνεκδικαζόμενες υποθέσεις είναι ταυτόσημες. Πράγματι, υφίσταται ταυτότητα διαδίκων, προσβαλλομένων πράξεων, αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και των λόγων και των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι διάδικοι με τις αιτήσεις αναιρέσεώς τους.

30. Συναφώς υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, προσφυγή ασκηθείσα μεταγενεστέρως, η οποία αφορά τους αυτούς διαδίκους, βασίζεται στους ίδιους λόγους και αποσκοπεί στην ακύρωση της αυτής νομικής πράξεως, πρέπει να απορρίπτεται ως απαράδεκτη, λόγω εκκρεμοδικίας [23].

31. Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτήσεις αναιρέσεως που άσκησαν από κοινού οι δύο αναιρεσείουσες στις δύο υπό κρίση υποθέσεις αφορούν τους ίδιους ακριβώς διαδίκους. Επιπλέον, το αντικείμενό τους είναι ταυτόσημο, καθόσον και οι δύο αποσκοπούν στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Τέλος, οι δύο αιτήσεις αναιρέσεως είναι ταυτόσημες και προβάλλουν τους ίδιους ακριβώς λόγους. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η αίτηση αναιρέσεως που αφορά την υπόθεση C-377/15 P, η οποία ασκήθηκε μεταγενεστέρως, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας.

Επί της δυνατότητας επικλήσεως της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και των αποφάσεων και συστάσεων του ΟΕΔ

32. Με τα επιχειρήματά τους, οι διάδικοι επικαλούνται ορισμένες διατάξεις της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και πολλές αποφάσεις και συστάσεις του ΟΕΔ. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της νομιμότητας του επίδικου κανονισμού, αφενός, στα άρθρα 2.4 και 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ καθώς και, αφετέρου, για να αποκλείσει τη λυσιτέλειά της, σε έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ [24]. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το σημείο 18 των παρουσών προτάσεων, τον Φεβρουάριο 2016, μετά την έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το ΟΕΔ εξέδωσε δύο εκθέσεις, των οποίων τα πορίσματα αφορούν αμέσως τον επίδικο κανονισμό. Οι εκθέσεις αυτές απετέλεσαν αντικείμενο αντιπαραθέσεως μεταξύ των διαδίκων κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου.

33. Υπ' αυτές τις συνθήκες, θα πρέπει να προσδιοριστεί, κατ' αρχάς, αν και σε ποιο μέτρο μπορεί να γίνει επίκληση, στην υπό κρίση υπόθεση, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και των αποφάσεων και συστάσεων του ΟΕΔ στις οποίες αναφέρθηκαν εκτενώς οι διάδικοι.

34. Όσον αφορά, πρώτον, τη συμφωνία αντιντάμπινγκ, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, λόγω της φύσεως και της οικονομίας τους, οι συμφωνίες ΠΟΕ δεν περιλαμβάνονται, κατ' αρχήν, στους κανόνες βάσει των οποίων μπορεί να ελεγχθεί ή νομιμότητα των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Παρά ταύτα, σε δύο περιπτώσεις, το Δικαστήριο έχει δεχθεί, κατ' εξαίρεση, ότι απόκειται στον δικαστή της Ένωσης, εφόσον απαιτείται, να ελέγξει τη νομιμότητα πράξεως της Ένωσης και των πράξεων που εκδίδονται για την εφαρμογή της υπό το πρίσμα των συμφωνιών

23 — Απόφαση της 9ης Ιουνίου 2011, Diputación Foral de Vizcaya κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-465/09 P και C-470/09 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:372, σκέψη 58 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

24 — Βλ., αντιστοίχως, σκέψεις 33 έως 40 και 86 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

ΠΟΕ [25]. Πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία υπήρξε βούληση της Ένωσης να εκπληρώσει μια ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο των συμφωνιών αυτών (η λεγόμενη εξαίρεση «Nakajim» [26]) και για την περίπτωση κατά την οποία η επίμαχη πράξη της Ένωσης ρητώς παραπέμπει σε συγκεκριμένες διατάξεις των συμφωνιών αυτών (η λεγόμενη εξαίρεση «Fediol» [27]).

35. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι, για να μπορεί, σε συγκεκριμένη περίπτωση, το σύστημα αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ να συνιστά εξαίρεση από τη γενική αρχή κατά την οποία ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να ελέγχει τη νομιμότητα πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης από απόψεως συμμορφώσεως προς τους κανόνες των συμφωνιών ΠΟΕ, πρέπει να αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμον ότι ο νομοθέτης εκδήλωσε την πρόθεση να θέσει σε εφαρμογή στο δίκαιο της Ένωσης ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο των συμφωνιών ΠΟΕ. Προς τον σκοπό αυτόν, απαιτείται να προκύπτει από την επίδικη εκάστοτε διάταξη του δικαίου της Ένωσης ότι αυτή αποβλέπει στην εκπλήρωση εντός του δικαίου της Ένωσης συγκεκριμένης υποχρεώσεως απορρέουσας από τις συμφωνίες ΠΟΕ [28].

36. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι, με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, η Ένωση επιδίωξε να εκπληρώσει τις ειδικές υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ [29]. Ορθώς, κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει τη νομιμότητα του επίδικου κανονισμού με γνώμονα την τελευταία αυτή διάταξη.

37. Όσον αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, από το γεγονός ότι στην πρώτη περίοδο της εν λόγω διατάξεως χρησιμοποιούνται ακριβώς οι ίδιοι όροι με αυτούς που χρησιμοποιούνται στο άρθρο 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ προκύπτει σαφώς ότι, τουλάχιστον όσον αφορά την προβλεπόμενη στην πρώτη περίοδο υποχρέωση να διεξάγεται «δίκαιη σύγκριση» μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας, ο νομοθέτης της Ένωσης επιδίωξε, με την εν λόγω διάταξη του βασικού κανονισμού, να εκπληρώσει τις ειδικές υποχρεώσεις που προβλέπει η συμφωνία αντιντάμπινγκ [30]. Κατά συνέπεια, και σε σχέση με την εν λόγω διάταξη, εναπόκειται στο Δικαστήριο να ελέγξει τη νομιμότητα των επίμαχων πράξεων της Ένωσης ερμηνεύοντας τον όρο «δίκαιη σύγκριση» υπό την έννοια που έχει στο δίκαιο του ΠΟΕ [31].

38. Όσον αφορά, δεύτερον, τις αποφάσεις και συστάσεις του ΟΕΔ, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή δυνατότητα επιχειρηματία να επικαλεστεί ενώπιον δικαστηρίου της Ένωσης ότι πράξη της Ένωσης δεν συνάδει με απόφαση του ΟΕΔ. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τουλάχιστον όταν δεν πρόκειται για περίπτωση κατά την οποία, συνεπεία αυτών των αποφάσεων και συστάσεων, η Ένωση θέλησε να αναλάβει μια ειδική υποχρέωση, δεν μπορεί να γίνει

25 — Απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74, σκέψεις 82 έως 87 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 — Το όνομα της εξαιρέσεως αυτής προέρχεται από την απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, Nakajima κατά Συμβουλίου (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Το όνομα της εξαιρέσεως αυτής προέρχεται από την απόφαση της 22ας Ιουνίου 1989, Fediol κατά Επιτροπής (70/87, EU:C:1989:254).

28 — Βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Επιτροπή κατά Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, σκέψεις 44 έως 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 — Βλ. απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2003, Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου (C-76/00 P, EU:C:2003:4, σκέψη 56), σχετικά με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2331/96 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1996, L 317, σ. 1), το κείμενο του οποίου αντιστοιχεί σε αυτό του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού.

30 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, και απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Huvis κατά Συμβουλίου (T-221/05, EU:T:2008:258, σκέψη 73).

31 — Βλ. υπ' αυτή την έννοια, όσον αφορά το άρθρο 1, του βασικού κανονισμού, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Wathelet στην υπόθεση Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, σημείο 73). Βλ., επίσης, απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, σκέψεις 40 επ.).

επίκληση συστάσεως ή αποφάσεως του ΟΕΔ με την οποία διαπιστώνεται η μη τήρηση των κανόνων του ΠΟΕ, όπως και των κανόνων ουσιαστικού δικαίου τους οποίους περιέχουν οι συμφωνίες ΠΟΕ, ενώπιον δικαστηρίου της Ένωσης προκειμένου να αποδειχθεί αν πράξη της Ένωσης αντιβαίνει προς την εν λόγω σύσταση ή απόφαση [32].

39. Εντούτοις, η υπεροχή των συναπτομένων από την Ένωση διεθνών συμφωνιών έναντι των διατάξεων του παραγώγου δικαίου της Ένωσης επιτάσσει η ερμηνεία των τελευταίων να συνάδει, στο μέτρο του δυνατού, προς τις εν λόγω συμφωνίες. Το Δικαστήριο έχει αναφερθεί σε εκθέσεις ειδικής ομάδας ή του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ για τη στήριξη της ερμηνείας που δίδει σε ορισμένες διατάξεις των συμφωνιών ΠΟΕ [33].

40. Εν προκειμένω, όσον αφορά τις –προαναφερθείσες στο σημείο 7 των παρουσών προτάσεων– εκθέσεις της 28ης Ιουλίου 2011 τις οποίες εξέδωσε το ΟΕΔ στην υπόθεση «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ για ορισμένους συνδετήρες από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Κίνας», από την ανάγνωση του επίδικου κανονισμού προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα εξέδωσαν τον εν λόγω κανονισμό [34] προκειμένου «να ληφθούν υπόψη τα πορίσματα [αυτών] των εκθέσεων […] όσον αφορά τον [κανονισμό 91/2009]» και με σκοπό «να [διορθωθούν οι] πτυχές του [κανονισμού 91/2009] που διαπιστώθηκε» με τις εκθέσεις του ΟΕΔ «ότι δεν συνάδουν» με τις συστάσεις και τις αποφάσεις του [35].

41. Υπ' αυτές τις συνθήκες, λόγω των ρητών παραπομπών στις εν λόγω εκθέσεις και της πρόδηλης βουλήσεως να ληφθούν υπόψη με τον επίδικο κανονισμό τα πορίσματα που περιέχονται στις εκθέσεις αυτές, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι, στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση, θεσπίζοντας τον εν λόγω κανονισμό, τα θεσμικά όργανα θέλησαν να εφαρμόσουν, στην έννομη τάξη της Ένωσης, τα πορίσματα που περιέχονται στις εν λόγω εκθέσεις. Κατά συνέπεια, εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να εκτιμήσει, στο μέτρο που αυτό είναι απαραίτητο, την νομιμότητα του επίδικου κανονισμού με γνώμονα τις εν λόγω εκθέσεις.

42. Όσον αφορά, αντιθέτως, τις εκθέσεις που εξέδωσε το ΟΕΔ στις 12 Φεβρουαρίου 2016 βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 5, του μνημονίου συμφωνίας σχετικά με τους κανόνες και τις διαδικασίες που διέπουν την επίλυση των διαφορών, οι οποίες αναφέρονται στο σημείο 18 των παρουσών προτάσεων, θα πρέπει να επισημανθεί, κατ' αρχάς, ότι οι εκθέσεις αυτές είναι μεταγενέστερες της εκδόσεως τόσο του επίδικου κανονισμού όσο και της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως [36]. Εξάλλου, όπως επισήμανα στο σημείο 19 των παρουσών προτάσεων, η Επιτροπή εξέδωσε, βάσει του κανονισμού 2015/476, τον κανονισμό 2016/278, με τον οποίο έκρινε σκόπιμο, κατόπιν των διαπιστώσεων που περιέχονται στις εν λόγω εκθέσεις, να καταργήσει τα μέτρα αντιντάμπινγκ που θεσπίστηκαν με τον επίδικο κανονισμό [37]. Όπως όμως προκύπτει από το άρθρο 2 του κανονισμού 2016/278, η κατάργηση των εν λόγω μέτρων ισχύει από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του κανονισμού αυτού και δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για την επιστροφή δασμών που έχουν εισπραχθεί πριν από την ημερομηνία αυτή. Επομένως, υπ' αυτές τις συνθήκες, αποκλείοντας την επιστροφή δασμών που καταβλήθηκαν δυνάμει του επίδικου κανονισμού, η Ένωση δεν θέλησε να

32 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2011, X και X BV (C-319/10 και C-320/10, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:720, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74, σκέψη 96). Το Δικαστήριο έκρινε ότι, πράγματι, οι συστάσεις ή οι αποφάσεις του ΟΕΔ με τις οποίες διαπιστώνεται η μη τήρηση των κανόνων του ΠΟΕ δεν μπορούν κατ' αρχήν, ανεξαρτήτως της νομικής εμβέλειας που τους αναγνωρίζεται, να διακρίνονται θεμελιωδώς από τους κανόνες ουσιαστικού δικαίου με τους οποίους υλοποιούνται υποχρεώσεις που έχει αναλάβει ένα μέρος στο πλαίσιο του ΠΟΕ.

33 — Απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2011, X και X BV (C-319/10 και C-320/10, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:720, σκέψεις 44 και 45 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συναφώς βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, σκέψη 43).

34 — Ο επίδικος κανονισμός εκδόθηκε βάσει του κανονισμού 1515/2001 (βλ. υποσημείωση 9 των παρουσών προτάσεων).

35 — Βλ., ιδίως, το προοίμιο και τις αιτιολογικές σκέψεις 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 138 του επίδικου κανονισμού.

36 — Βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2011, X και X BV (C-319/10 και C-320/10, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:720, σκέψη 40).

37 — Βλ. αιτιολογικές σκέψεις 10 και 13 καθώς και άρθρο 1 του κανονισμού 2016/278.

εκτελέσει ειδική υποχρέωση που είχε αναλάβει στο πλαίσιο του ΠΟΕ[38]. Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, εν προκειμένω, η νομιμότητα του επίδικου κανονισμού και, κατά μείζονα λόγο, αυτή της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορούν να εκτιμηθούν με γνώμονα τις εν λόγω εκθέσεις του ΟΕΔ.

43. Όσον αφορά, τέλος, τις λοιπές εκθέσεις του ΟΕΔ τις οποίες επικαλούνται οι διάδικοι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα θεσμικά όργανα δεν θέλησαν να αναλάβουν καμία ειδική υποχρέωση όσον αφορά τον επίδικο κανονισμό κατόπιν των εκθέσεων αυτών. Υπ' αυτές τις συνθήκες, με γνώμονα τη νομολογία που μνημονεύεται στο σημείο 39 των παρουσών προτάσεων, οι εκθέσεις αυτές μπορούν, στην καλύτερη περίπτωση, να αποτελέσουν στοιχεία που μπορεί να χρησιμοποιήσει το Δικαστήριο για την ερμηνεία των επίμαχων διατάξεων της συμφωνίας αντιντάμπινγκ.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως που αφορά την εξαίρεση από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ ορισμένων εξαγωγικών συναλλαγών που αφορούν το υπό εξέταση προϊόν

44. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά τη συλλογιστική που εκτίθεται στις σκέψεις 29 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 10 και 11, του βασικού κανονισμού και των άρθρων 2.4 και 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ. Με αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν επέκρινε τα θεσμικά όργανα διότι καθόρισαν τα περιθώρια ντάμπινγκ εξαιρώντας από τη σύγκριση με την κανονική αξία ορισμένες εξαγωγικές συναλλαγές, και συγκεκριμένα τις συναλλαγές που αφορούσαν τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος για τους οποίους δεν υπήρχε αντίστοιχο προϊόν του Ινδού παραγωγού.

1. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

45. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, ερμηνευόμενο με γνώμονα το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, επιτάσσει, όταν τα θεσμικά όργανα καθορίζουν τα περιθώρια ντάμπινγκ, να συγκρίνουν με την κανονική αξία μόνο τις συγκρίσιμες με αυτή συναλλαγές. Λόγω του ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις παραπέμπουν στις διατάξεις που διέπουν τη δίκαιη σύγκριση, τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται «στο μέτρο του δυνατού» να καθιστούν τις συναλλαγές συγκρίσιμες διενεργώντας προσαρμογές. Εξάλλου, οι επίμαχες διατάξεις δεν απαιτούν η σύγκριση να είναι «η δικαιότερη» δυνατή, αλλά απαιτούν αποκλειστικά και μόνο να είναι «δίκαιη»[39].

46. Εν προκειμένω, κατά το Γενικό Δικαστήριο, όλοι οι τύποι του υπό εξέταση προϊόντος μπορούσαν να εξομοιωθούν με το «ομοειδές» προϊόν και συνεπώς μπορούσαν να θεωρηθούν συγκρίσιμοι. Εντούτοις, το ίδιο δεν ίσχυε αυτομάτως για τις τιμές ορισμένων τύπων του υπό εξέταση προϊόντος, δηλαδή τις τιμές των προϊόντων που εξήγαν οι Κινέζοι παραγωγοί-εξαγωγείς και τα οποία δεν κατασκεύαζε ο Ινδός παραγωγός. Η ανυπαρξία τιμής πωλήσεως στην Ινδία για αυτούς τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος, οι οποίοι εντούτοις ήταν ομοειδείς, εμπόδισε, συνεπώς, τη διεξαγωγή της συγκρίσεως όσον αφορά αυτούς τους τύπους για τον σκοπό του υπολογισμού των περιθωρίων ντάμπινγκ[40].

47. Στη συνέχεια, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τις διάφορες μεθόδους τις οποίες προβλέπει ο βασικός κανονισμός και οι οποίες θα είχαν ενδεχομένως παράσχει στα θεσμικά όργανα τη δυνατότητα να καθορίσουν την κανονική αξία για τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος για τους οποίους δεν υπήρχε αντίστοιχο προϊόν του Ινδού παραγωγού. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, εντούτοις, ακόμη και

38 — Βλ. απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, σκέψη 35).

39 — Σκέψεις 37, 40 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

40 — Σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

αν οι μέθοδοι αυτές θεωρηθούν εφικτές, δεν θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν σύγκριση περισσότερο δίκαιη από αυτή την οποία διενήργησαν τα θεσμικά όργανα [41]. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε επίσης τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες όσον αφορά τον αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα των υπολογισθέντων περιθωρίων ντάμπινγκ σε σχέση με όλους τους εξαγόμενους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος [42]. Κατόπιν της αναλύσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο, εξαιρώντας από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ τις εξαγωγικές συναλλαγές που αφορούσαν τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος για τους οποίους δεν ήταν διαθέσιμες οι τιμές πωλήσεως του παραγωγού στην ανάλογη χώρα, δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

2. Σύνοψη των επιχειρημάτων των διαδίκων

48. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού και το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ. Οι δύο αυτές διατάξεις θα έπρεπε να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι απαιτούν όλες οι εξαγωγικές πωλήσεις του υπό εξέταση προϊόντος, όπως αυτό ορίστηκε κατά την έναρξη της έρευνας, να περιλαμβάνονται στη σύγκριση προς τον σκοπό του υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ. Πράγματι, αυτό το περιθώριο έπρεπε να αφορά το προϊόν το οποίο αφορά η έρευνα στο σύνολό του. Εξάλλου, το καθεστώς χώρας χωρίς οικονομία της αγοράς δεν επιτρέπει παρέκκλιση από τους κανόνες που διέπουν τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ.

49. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σύγχυση όσον αφορά, αφενός, τις υποχρεώσεις που άπτονται του υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ και, αφετέρου, τις υποχρεώσεις που άπτονται της δίκαιης συγκρίσεως. Κατά πρώτον, εξετάζοντας αν οι διάφορες λύσεις που επιτρέπουν τη σύγκριση όλων των εξαγωγικών συναλλαγών ήταν περισσότερο «δίκαιες» ή όχι, το Γενικό Δικαστήριο περιόρισε τις υποχρεώσεις σχετικά με τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ στις υποχρεώσεις που άπτονται της δίκαιης συγκρίσεως. Κατά δεύτερον, η συμβατότητα του υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού θα έπρεπε να εκτιμάται όχι βάσει της έννοιας των «συγκρίσιμων τιμών» [43], αλλά βάσει της έννοιας των «συγκρίσιμων συναλλαγών». Οι αναιρεσείουσες βάλλουν επίσης κατά της εκφράσεως «στο μέτρο του δυνατού» που χρησιμοποιεί το Γενικό Δικαστήριο [44].

50. Τρίτον, και εν πάση περιπτώσει, η ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου ήταν εσφαλμένη. Κατά τις αναιρεσείουσες το ζητούμενο είναι να αποδειχθεί όχι ότι μια προσέγγιση είναι περισσότερο δίκαιη από μια άλλη, αλλά ότι η χρησιμοποιηθείσα προσέγγιση είναι σύμφωνη προς το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού και προς το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ. Εναπόκειται στα θεσμικά όργανα, και όχι στους ενδιαφερομένους, να μεριμνούν για την τήρηση αυτών των διατάξεων. Η έννοια της «αντιπροσωπευτικότητας» είναι αλυσιτελής, δεδομένου ότι δεν μνημονεύεται ούτε στον βασικό κανονισμό ούτε στη συμφωνία αντιντάμπινγκ. Εν πάση περιπτώσει, οι αναιρεσείουσες απέδειξαν τον μη αντιπροσωπευτικό, καθόσον τις αφορά, χαρακτήρα των εξαγωγικών συναλλαγών που χρησιμοποίησαν τα θεσμικά όργανα.

51. Τα θεσμικά όργανα αποκρούουν τις αιτιάσεις των αναιρεσειουσών. Η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, διότι οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και δεν επικαλούνται συγκεκριμένο νομικό σφάλμα, και επίσης αλυσιτελής. Περαιτέρω, κατά την Επιτροπή, η ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ την οποία προτείνουν οι αναιρεσείουσες θα αποτελούσε στρέβλωση του πνεύματος και του περιεχομένου του άρθρου 2.4 της

41 — Σκέψεις 67 έως 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

42 — Βλ., ειδικώς, σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

43 — Οι αναιρεσείουσες αναφέρονται στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

44 — Βλ. σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και σημείο 45 των παρουσών προτάσεων.

συμφωνίας αντιντάμπινγκ το οποίο «διαπνέεται» από την αρχή της «δίκαιης συγκρίσεως», η οποία κατισχύει. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι από το γράμμα του βασικού κανονισμού και από αυτό της συμφωνίας αντιντάμπινγκ προκύπτει σαφώς ότι η απαίτηση δίκαιης συγκρίσεως πρέπει να κατισχύει της υποχρεώσεως υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ βάσει όλων των εξαγωγικών συναλλαγών. Κατά τα θεσμικά όργανα, η νομολογία και οι εκθέσεις του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΟΕΔ τις οποίες επικαλούνται οι αναιρεσείουσες δεν ασκούν επιρροή, διότι αφορούν το ζήτημα του μηδενισμού, το οποίο είναι πολύ διαφορετικό από το κρίσιμο στις υπό κρίση υποθέσεις ζήτημα. Αντιθέτως, η ερμηνεία του άρθρου 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ από το δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο του ΟΕΔ αποδεικνύει ότι ο όρος «ανάλογες» έχει ιδιαίτερη σημασία για την εξασφάλιση «δίκαιης συγκρίσεως». Εξάλλου, από τη νομολογία προκύπτει ότι η έννοια της αντιπροσωπευτικότητας ασκεί επιρροή.

3. Εκτίμηση

52. Ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως άπτεται της εκτάσεως των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχουν τα θεσμικά όργανα κατά τον καθορισμό της υπάρξεως περιθωρίου ντάμπινγκ σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού.

53. Οι αιτιάσεις τις οποίες προβάλλουν οι αναιρεσείουσες αφορούν την ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως η οποία ακολουθείται με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση –και υπενθυμίζεται στα σημεία 45 και 46 των παρουσών προτάσεων– βάσει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο δικαιολόγησε, εν προκειμένω, την εξαίρεση των εξαγωγικών συναλλαγών που αφορούν ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος από τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ.

54. Κατ' αρχάς, θα πρέπει να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως δεν είναι ούτε εν όλω απαράδεκτος ούτε αλυσιτελής.

55. Πράγματι, αφενός, όπως προκύπτει, κατά τη γνώμη μου αβίαστα, από τη σύνοψη των επιχειρημάτων των αναιρεσειουσών [45], αυτές προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο νομικά σφάλματα απορρέοντα από φερόμενη εσφαλμένη ερμηνεία των διατάξεων του βασικού κανονισμού και της συμφωνίας αντιντάμπινγκ που διέπουν τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ και τη δίκαιη σύγκριση. Πρόκειται για νομικά ζητήματα που είναι παραδεκτά στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.

56. Αφετέρου, ο λόγος δεν είναι ούτε αλυσιτελής. Πράγματι, εάν τυχόν το Δικαστήριο, δεχόμενο αυτόν τον λόγο, κρίνει ότι η ερμηνεία των επίδικων διατάξεων του βασικού κανονισμού και της συμφωνίας αντιντάμπινγκ που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο είναι εσφαλμένη, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση θα πάσχει νομική πλάνη, πράγμα που θα οδηγήσει σε αναίρεσή της.

57. Όσον αφορά την επί της ουσίας ανάλυση των διαφόρων αιτιάσεων που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες, θα πρέπει κατ' αρχάς να υπενθυμιστεί ότι, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, κατά πάγια νομολογία, στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής, και ειδικότερα στον τομέα των μέτρων εμπορικής άμυνας, τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως λόγω της πολυπλοκότητας των οικονομικών, πολιτικών και νομικών καταστάσεων που πρέπει να εξετάζουν [46].

45 — Βλ. σημεία 48 έως 50 των παρουσών προτάσεων.

46 — Ο δικαστικός έλεγχος της εκτιμήσεως αυτής πρέπει, συνεπώς, να περιορίζεται στον έλεγχο τηρήσεως των κανόνων διαδικασίας, του υποστατού των περιστατικών επί των οποίων στηρίχθηκε η επίμαχη επιλογή και της απουσίας πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ή καταχρήσεως εξουσίας. Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Απριλίου 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Συμβούλιο κατά Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P και C-193/14 P, EU:C:2016:209, σκέψη 34 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

58. Ειδικότερα, από τη νομολογία προκύπτει ότι η εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού και, ειδικότερα, η επιλογή μεταξύ των διαφόρων μεθόδων υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ, προϋποθέτουν την εκτίμηση πολύπλοκων οικονομικών καταστάσεων [47].

59. Μολονότι τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, εντούτοις αυτή η εξουσία πρέπει να ασκείται κατά τρόπο συμβατό προς το κανονιστικό πλαίσιο που θεσπίζει ο ίδιος κανονισμός. Δύο ειδικότερες απαιτήσεις που απορρέουν από το κανονιστικό αυτό πλαίσιο ασκούν, κατά την άποψή μου, επιρροή εν προκειμένω.

60. Πρώτον, θα πρέπει να επισημανθεί ότι το κανονιστικό πλαίσιο αντιντάμπινγκ αφορά το ντάμπινγκ προϊόντος. Ο ίδιος ο ορισμός του ντάμπινγκ που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού αναφέρεται σε «ντάμπινγκ προϊόντος» [48].

61. Επομένως, δεν είναι τυχαίο ότι μία από τις πρώτες ενέργειες των θεσμικών οργάνων στο πλαίσιο των ερευνών αντιντάμπινγκ είναι ο ορισμός του προϊόντος το οποίο αφορά η έρευνα. Σκοπός του ορισμού αυτού είναι να καθοριστεί ο κατάλογος των προϊόντων των οποίων οι εισαγωγές στην Ένωση αποτελούν αντικείμενο της έρευνας αντιντάμπινγκ και επί των οποίων θα επιβληθούν ενδεχομένως, κατόπιν της έρευνας, δασμοί αντιντάμπινγκ [49]. Επίσης, βάσει αυτού του ορισμού προσδιορίζεται στη συνέχεια το «ομοειδές προϊόν» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.

62. Ωστόσο, αφής στιγμής τα θεσμικά όργανα ορίσουν το υπό εξέταση προϊόν, υποχρεούνται να του επιφυλάσσουν μεταχείριση χαρακτηριζόμενη από συνέπεια καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας, σύμφωνα με αυτόν τον ορισμό [50].

63. Εντεύθεν συνάγεται, ιδίως, ότι όταν τα θεσμικά όργανα καθορίζουν την ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ, οφείλουν να το πράττουν λαμβάνοντας υπόψη το υπό εξέταση *προϊόν*, όπως ορίζεται στο πλαίσιο της έρευνας, και, ειδικότερα, λαμβάνοντας υπόψη το προϊόν αυτό στο σύνολό του [51]. Δεν μπορούν αρχικά να ορίζουν το προϊόν το οποίο αφορά η έρευνα κατά ορισμένο τρόπο και, στη συνέχεια, να υπολογίζουν τα περιθώρια ντάμπινγκ κατά τρόπο που δεν είναι απολύτως συνεπής με αυτόν τον ορισμό.

47 — Βλ. απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, σκέψη 41).

48 — Σύμφωνα με αυτή τη διάταξη, ένα *προϊόν* θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ όταν η τιμή εξαγωγής του προς την Ένωση είναι χαμηλότερη από μια συγκρίσιμη τιμή του ομοειδούς προϊόντος, όπως έχει καθοριστεί για τη χώρα εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.

49 — Βλ., συναφώς, πάγια νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου στην οποία γίνεται αναφορά στο σημείο 46 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα M. Wathelet στην υπόθεση Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

50 — Βλ. συναφώς, όσον αφορά το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, το σημείο 53 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ της 1ης Μαρτίου 2001 με τίτλο «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Δασμοί αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βαμβακερών πανικών κρεβατιού από την Ινδία» (DS141/AB/R).

51 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ph. Léger στην υπόθεση Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, σημεία 159 και 163). Αυτό προκύπτει, εξάλλου, από τον ίδιο τον ορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 12, του βασικού κανονισμού, είναι το ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή εξαγωγής. Η τιμή εξαγωγής ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 8, ως η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή του *προϊόντος* κατά την πώλησή του προς εξαγωγή στην Ένωση, Εξάλλου, πολλές εκθέσεις του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ αναφέρονται, ερμηνεύοντας το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, στην απαίτηση να εκλαμβάνεται το υπό εξέταση προϊόν στο σύνολό του. Συναφώς βλ., για παράδειγμα, σημεία 51 και 53 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ της 1ης Μαρτίου 2001, με τίτλο «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Δασμοί αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βαμβακερών πανικών κρεβατιού από την Ινδία» (DS141/AB/R), καθώς και σημεία 98 και 99 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ της 11ης Αυγούστου 2004, με τίτλο «Ηνωμένες Πολιτείες – Τελικός προσδιορισμός υπάρξεως ντάμπινγκ σε ορισμένα προϊόντα κατεργασμένης ρητινώδους ξυλείας από τον Καναδά» (DS264/AB/R).

64. Αυτό δεν σημαίνει ότι απαγορεύεται στα θεσμικά όργανα, όταν το κρίνουν απαραίτητο για τον σκοπό του καθορισμού των περιθωρίων ντάμπινγκ, να υποδιαιρούν το υπό εξέταση προϊόν σε τύπους ή μοντέλα και να προβαίνουν σε πολλαπλές συγκρίσεις. Εντούτοις, η απαίτηση συνεπούς μεταχειρίσεως του προϊόντος κατά την έρευνα σημαίνει ότι είναι απαραίτητο τα αποτελέσματα όλων αυτών των συγκρίσεων να λαμβάνονται στη συνέχεια υπόψη και τα περιθώρια ντάμπινγκ να καθορίζονται για όλο το προϊόν εκλαμβανόμενο στο σύνολό του[52].

65. Δεύτερον, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι ο καθορισμός των περιθωρίων ντάμπινγκ υπόκειται στην απαίτηση τα περιθώρια αυτά να αντανακλούν την πραγματική έκταση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ[53].

66. Επομένως, στα θεσμικά όργανα εναπόκειται, στο πλαίσιο της ασκήσεως της διακριτικής τους ευχέρειας κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, να εφαρμόσουν τις μεθόδους υπολογισμού των περιθωρίων ντάμπινγκ κατά τρόπον ώστε να εξασφαλίζεται ότι τα περιθώρια αυτά, όπως καθορίζονται, αντανακλούν την πραγματική έκταση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ[54].

67. Ωστόσο, ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού όπως αυτή που προέκρινε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η οποία θα επέτρεπε στα θεσμικά όργανα να εξαιρέσουν από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ εξαγωγικές συναλλαγές σχετικές με ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος, όπως ορίστηκε στο πλαίσιο της έρευνας, επιτρέποντάς τους όμως ταυτόχρονα να εφαρμόσουν τα περιθώρια ντάμπινγκ που υπολογίστηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο σε όλους τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος, είναι δυνατό, κατά την άποψή μου, να μην πληροί τις δύο απαιτήσεις που αναφέρονται στα σημεία 62 και 63, καθώς και 65 και 66 των παρουσών προτάσεων.

68. Πράγματι, αφενός, αν ορισμένοι τύποι του υπό εξέταση προϊόντος δεν ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ, τα περιθώρια αυτά θα υπολογίζονται σε σχέση με μέρος μόνο του υπό εξέταση προϊόντος και όχι σε σχέση με το προϊόν στο σύνολό του, όπως προσδιορίζεται στο πλαίσιο της έρευνας.

69. Αφετέρου, αν δεν περιλάβουν στον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ τις εξαγωγικές συναλλαγές για ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος, τα θεσμικά όργανα δεν μπορούν να λάβουν υπόψη ούτε να μετρήσουν την επίπτωση των συναλλαγών αυτών στον υπολογισμό των συνολικών περιθωρίων ντάμπινγκ. Επομένως, κατ' αυτόν τον τρόπο, τα περιθώρια αυτά είναι δυνατό να μην απεικονίζουν την πραγματική έκταση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ.

70. Το συμπέρασμα ότι τα θεσμικά όργανα δεν μπορούν να εξαιρέσουν από τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ εξαγωγικές συναλλαγές σχετικές με ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος επιβεβαιώνεται εξάλλου, πρώτον, από το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, δεύτερον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου και, τρίτον, από την ερμηνεία του άρθρου 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ που λαμβάνει χώρα στο επίπεδο του ΠΟΕ.

52 — Όσον αφορά το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, βλ. σημεία 80, 98 και 99 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ της 11ης Αυγούστου 2004 με τίτλο «Ηνωμένες Πολιτείες – Τελικός προσδιορισμός υπάρξεως ντάμπινγκ σε ορισμένα προϊόντα κατεργασμένης ρητινώδους ξυλείας από τον Καναδά» (DS264/AB/R). Συναφώς επισημαίνεται ότι, με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), το Δικαστήριο δεν εξέφρασε αμφιβολίες όσον αφορά το παραδεκτό, στο δίκαιο της Ένωσης, της χρησιμοποιήσεως της μεθόδου των πολλαπλών συγκρίσεων.

53 — Πράγματι, από αυτή τη διάταξη προκύπτει ότι οι δύο συμμετρικές μέθοδοι τις οποίες προβλέπει πρέπει να επιτρέπουν να απεικονίζεται η πραγματική έκταση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ και μόνον αν αυτό δεν ισχύει (και αν οι τιμές εξαγωγής διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με τον αγοραστή, την περιοχή ή τη χρονική περίοδο) μπορούν τα θεσμικά όργανα να χρησιμοποιήσουν την ασύμμετρη μέθοδο. Συναφώς βλ. απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2003, Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου (C-76/00 P, EU:C:2003:4, σκέψη 49), καθώς και σημεία 73 επ. των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs για την ίδια υπόθεση (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ph. Léger στην υπόθεση Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, σημείο 154).

71. Πράγματι, πρώτον, το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού προβλέπει ρητώς ότι, στο πλαίσιο της πρώτης συμμετρικής μεθόδου, η ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ προσδιορίζεται με βάση τη σύγκριση μιας μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τον σταθμισμένο μέσο όρο των τιμών *όλων των συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές στην Ένωση*. Αυτή η διατύπωση αφήνει ελάχιστο περιθώριο στη δυνατότητα εξαιρέσεως από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ των εξαγωγικών συναλλαγών που αφορούν ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος.

72. Δεύτερον, με την απόφαση Ikea Wholesale [55], το Δικαστήριο προσήψε στο Συμβούλιο ότι «δεν υπολόγισε το συνολικό περιθώριο ντάμπινγκ βάσει συγκρίσεων που αντικατοπτρίζουν πλήρως *όλες τις* συγκρίσιμες *τιμές εξαγωγής*» [56].

73. Τρίτον, το δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο του ΟΕΔ, ερμηνεύοντας το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, έχει επιβεβαιώσει ρητώς ότι η ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ για το υπό εξέταση προϊόν πρέπει να καθορίζεται «με βάση τη σύγκριση μιας μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τον σταθμισμένο μέσο όρο των τιμών όλων των συγκρίσιμων εξαγωγικών συναλλαγών –δηλαδή *όλων των συναλλαγών* που αφορούν *όλα τα μοντέλα ή τους τύπους του προϊόντος* το οποίο αφορά η έρευνα» [57].

74. Οι παραπομπές αυτές τόσο στο γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού όσο και στη νομολογία του Δικαστηρίου και στις αποφάσεις του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΟΕΔ για υποθέσεις που αφορούσαν τη νομιμότητα της λεγόμενης μεθόδου του «μηδενισμού» [58] απαιτούν δύο διευκρινίσεις.

75. Η πρώτη διευκρίνιση αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού την οποία ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο. Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε αυτή τη διάταξη με γνώμονα το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και λαμβανομένης υπόψη της υποχρεώσεως «δίκαιης συγκρίσεως» την οποία προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού και το άρθρο 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ.

76. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, από το σύνολο αυτών των διατάξεων προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι τα θεσμικά όργανα πρέπει να συγκρίνουν με την κανονική αξία όχι την τιμή όλων των εξαγωγικών συναλλαγών για το υπό εξέταση προϊόν, αλλά αποκλειστικά και μόνον όλες «τις *συναλλαγές* που είναι *συγκρίσιμες* με αυτή» [59]. Εν προκειμένω, οι εξαγωγικές συναλλαγές για τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος για τους οποίους δεν υπήρχε αντίστοιχο προϊόν του Ινδού παραγωγού, επομένως ούτε και *συγκρίσιμη τιμή* (πωλήσεως), δεν ήταν, κατά το Γενικό Δικαστήριο, *συγκρίσιμες συναλλαγές*. Ελλείψει μεθόδου που θα εξασφάλιζε σύγκριση περισσότερο δίκαιη από εκείνη στην οποία προέβησαν τα θεσμικά όργανα, θα ήταν, συνεπώς, σύννομο να αποκλειστούν οι συναλλαγές αυτές από τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ.

77. Εντούτοις, πρέπει, συναφώς, να επισημανθεί, πρώτον, ότι, όπως συνάγεται από το σημείο 73 των παρουσών προτάσεων, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ –με γνώμονα το οποίο ερμήνευσε το Γενικό Δικαστήριο το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού– πρέπει να θεωρούνται «ανάλογες εξαγωγικές πράξεις» όλες οι συναλλαγές

55 — Απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Βλ. απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, σκέψη 56). Η υπογράμμιση δική μου.

57 — Βλ. σημεία 55 και 58 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ της 1ης Μαρτίου 2001 με τίτλο «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Δασμοί αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βαμβακερών πανικών κρεβατιού από την Ινδία» (DS141/AB/R). Η υπογράμμιση δική μου.

58 — Κατ' εφαρμογήν της μεθόδου του μηδενισμού, τα θεσμικά όργανα, κατά τον καθορισμό του συνολικού περιθωρίου ντάμπινγκ, μηδενίζουν τα αρνητικά περιθώρια ντάμπινγκ, δηλαδή τα περιθώρια που καθορίζονται για τα μοντέλα του υπό εξέταση προϊόντος για τα οποία η τιμή εξαγωγής είναι μεγαλύτερη από την κανονική αξία. Βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, σκέψεις 53 και 54), καθώς και σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

59 — Βλ. σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η υπογράμμιση δική μου.

που αφορούν κάθε τύπο του υπό εξέταση προϊόντος[60]. Πράγματι, αν όλοι οι τύποι του υπό εξέταση προϊόντος, όπως ορίζεται κατά την έρευνα, μπορούν να εξομοιωθούν με το ομοειδές προϊόν, η απαίτηση μεταχειρίσεως του υπό εξέταση προϊόντος (και του ομοειδούς προϊόντος) χαρακτηριζόμενης από συνέπεια, που αναφέρεται στο σημείο 62 των παρουσών προτάσεων, επιβάλλει όλοι αυτοί οι τύποι να θεωρούνται υποχρεωτικά συγκρίσιμοι και συνεπώς όλες οι συναλλαγές που τους αφορούν να είναι συγκρίσιμες, παρά την απουσία στοιχείων σχετικών με τις τιμές ορισμένων από αυτές τις συναλλαγές.

78. Εάν τα θεσμικά όργανα δεν διαθέτουν στοιχεία σχετικά με τις τιμές (είτε στη χώρα εξαγωγής είτε, ενδεχομένως, σε ανάλογη χώρα) όσον αφορά ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος, θα έχουν δύο επιλογές: είτε να περιορίσουν το εύρος του ορισμού του υπό εξέταση προϊόντος, εξαιρώντας από την έρευνα τους τύπους προϊόντος για τους οποίους δεν υπάρχει συγκρίσιμη τιμή[61], είτε να κατασκευάσουν την κανονική αξία για αυτούς τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος, έτσι ώστε να μπορούν να λάβουν υπόψη και τις εξαγωγικές συναλλαγές που τους αφορούν κατά τον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ.

79. Δεύτερον, είναι αληθές ότι, δυνάμει της περιεχόμενης στο άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού παραπομπής στο άρθρο 2, παράγραφος 10, του ίδιου κανονισμού[62], η υποχρέωση δίκαιης συγκρίσεως καλύπτει και τον καθορισμό της υπάρξεως περιθωρίων ντάμπινγκ. Εντούτοις, αφενός, αυτό δεν σημαίνει κατ' ουδένα τρόπο ότι η υποχρέωση αυτή μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιορίζει το εύρος του ορισμού του υπό εξέταση προϊόντος ή την υποχρέωση να λαμβάνονται υπόψη, κατά τον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ, *όλες* οι εξαγωγές του προϊόντος αυτού στην Ένωση[63]. Αφετέρου, από κανένα στοιχείο του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να συναχθεί ότι υφίσταται η έννοια της «περισσότερο δίκαιης συγκρίσεως», στην οποία το Γενικό Δικαστήριο στηρίζει σημαντικό μέρος της συλλογιστικής του[64].

80. Η δεύτερη διευκρίνιση αφορά τον ρητό αποκλεισμό από το Γενικό Δικαστήριο της λυσιτέλειας στην κρινόμενη υπόθεση των περιπτώσεων που αφορούν τη μέθοδο του μηδενισμού[65].

81. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τη λυσιτέλεια της υποθέσεως Ikea Wholesale, στην οποία τα θεσμικά όργανα είχαν εφαρμόσει μια τέτοια μέθοδο, κρίνοντας ότι, «εν προκειμένω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το περιθώριο ντάμπινγκ δεν υπολογίστηκε βάσει σημαντικής εκπροσωπήσεως των τύπων του υπό εξέταση προϊόντος και συνεπώς δεν απεικονίζει όλες τις συγκρίσιμες τιμές εξαγωγής»[66]. Στη συνέχεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, αντιθέτως προς τις περιπτώσεις χρησιμοποιήσεως της μεθόδου του μηδενισμού –στις οποίες, κατά τη σύγκριση για τον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ, αγνοήθηκε ολόκληρη η κατηγορία των τύπων του υπό εξέταση προϊόντος για τους οποίους είχε διαπιστωθεί αρνητικό περιθώριο ντάμπινγκ–, εν προκειμένω, δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί ότι η προσέγγιση που ακολούθησαν τα θεσμικά όργανα είχε ως αποτέλεσμα τη διόγκωση του αποτελέσματος του υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ[67].

60 — Βλ. παραπομπές στην υποσημείωση 57 των παρουσών προτάσεων.

61 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Ph. Léger στην υπόθεση Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, σημείο 168).

62 — Κατά την ίδια έννοια, το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ παραπέμπει στο άρθρο 2.4 της ίδιας συμφωνίας.

63 — Συναφώς επισημαίνεται επίσης ότι το δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο του ΟΕΔ έχει επιβεβαιώσει ρητώς ότι «σύγκριση μεταξύ τιμής εξαγωγής και κανονικής αξίας που *δεν* λαμβάνει δεόντως υπόψη τις τιμές *όλων* των συγκρίσιμων εξαγωγικών συναλλαγών […] *δεν* είναι "δίκαιη σύγκριση" μεταξύ τιμής εξαγωγής και κανονικής αξίας, όπως απαιτεί η παράγραφος 2.4 και το εδάφιο 2.4.2». Βλ. σημείο 55 της εκθέσεως της 1ης Μαρτίου 2001 με τίτλο «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Δασμοί αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βαμβακερών πανικών κρεβατιού από την Ινδία» (DS141/AB/R).

64 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

65 — Βλ. σκέψεις 85 έως 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

66 — Βλ. σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

67 — Βλ. σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

82. Δεν νομίζω ότι, εν προκειμένω, είναι δυνατόν να αποκλειστεί απολύτως η λυσιτέλεια της νομολογίας και των αποφάσεων του ΟΕΔ σχετικά με την εφαρμογή της μεθόδου μηδενισμού, όπως έπραξε το Γενικό Δικαστήριο. Πράγματι, αυτές οι περιπτώσεις και η κρινόμενη υπόθεση παρουσιάζουν έντονα στοιχεία ομοιότητας, καθόσον αφορούν όλες τη μη λήψη υπόψη, για τον σκοπό του καθορισμού των περιθωρίων ντάμπινγκ, μέρους των εξαγωγικών συναλλαγών για το υπό εξέταση προϊόν, όπως ορίστηκε κατά τη διάρκεια της έρευνας. Οι υποθέσεις σχετικά με τη μέθοδο του μηδενισμού αφορούσαν συναλλαγές για τις οποίες η σύγκριση των τιμών τους με την κανονική αξία είχε οδηγήσει σε αρνητικό περιθώριο. Η κρινόμενη υπόθεση αφορά συναλλαγές για τους τύπους του προϊόντος για τους οποίους τα θεσμικά όργανα δεν διέθεταν στοιχεία όσον αφορά τις τιμές πωλήσεως. Η διαφορά μεταξύ των δύο τύπων περιπτώσεων έγκειται μόνο στο γεγονός ότι, στις πρώτες, η επίπτωση των επίμαχων συναλλαγών στον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ στρεβλώθηκε, ενώ, εν προκειμένω, η επίπτωση των εξαγωγικών αυτών συναλλαγών στον εν λόγω καθορισμό απλώς αγνοήθηκε λόγω της εξαιρέσεώς τους.

83. Εντούτοις, δεν κατανοώ για ποιο λόγο μια τέτοια διαφορά θα έπρεπε να έχει ως συνέπεια οι αρχές που τέθηκαν με αυτές τις αποφάσεις όσον αφορά τον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ – και ειδικότερα η απαίτηση να λαμβάνονται υπόψη γι' αυτόν τον καθορισμό όλες οι εξαγωγές που αφορούν το υπό εξέταση προϊόν – να αγνοηθούν και να μην εφαρμοστούν εν προκειμένω.

84. Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την αντιπροσωπευτικότητα των περιθωρίων ντάμπινγκ, όπως υπολογίζονται λαμβάνοντας υπόψη όλους τους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος[68], επισημαίνεται ότι, ακόμα και αν τα περιθώρια αυτά ήταν αντιπροσωπευτικά των πέντε τύπων προϊόντος που σημείωναν τις μεγαλύτερες πωλήσεις, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αυτό δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι τα θεσμικά όργανα, εξαιρώντας ορισμένες εξαγωγικές συναλλαγές από τον υπολογισμό των εν λόγω περιθωρίων, αμέλησαν να λάβουν υπόψη το υπό εξέταση προϊόν στο σύνολό του και να υπολογίσουν τα εν λόγω περιθώρια λαμβάνοντας υπόψη τις τιμές όλων των εξαγωγών του προϊόντος αυτού στην Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού[69] .

85. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι, εν προκειμένω, το 38 % και το 43 %, αντιστοίχως, των πωλήσεων των δύο αναιρεσειουσών δεν ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ, εις τρόπον ώστε, αφενός, η αντιπροσωπευτικότητα των περιθωρίων αυτών καθόσον τις αφορά μπορεί να θεωρηθεί αμφίβολη ενώ, αφετέρου, τίθεται το ερώτημα αν τηρήθηκε, τουλάχιστον όσον αφορά τις αναιρεσείουσες, η προαναφερθείσα στα σημεία 65 και 66 των παρουσών προτάσεων απαίτηση να απεικονίζει το περιθώριο ντάμπινγκ την πραγματική έκταση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ[70].

86. Όσον αφορά, τέλος, την περιεχόμενη στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως παρατήρηση του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η χρησιμοποίηση της μεθόδου της ανάλογης χώρας μπορεί να προκαλέσει πρόσθετες δυσχέρειες, επισημαίνω ότι ούτε από κάποιο στοιχείο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού ούτε από τους σκοπούς της εν λόγω διατάξεως[71]

68 — Βλ. επίσης, συναφώς, σκέψεις 81 έως 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

69 — Συναφώς, αντιθέτως προς ό,τι υποστήριξε η Επιτροπή, δεν θεωρώ ότι είναι δυνατόν να συναχθεί, από το γεγονός ότι το Δικαστήριο, στη σκέψη 56 της αποφάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), η οποία παρατίθεται στο σημείο 72 των παρουσών προτάσεων, χρησιμοποίησε τους όρους «αντικατοπτρίζουν πλήρως», το συμπέρασμα ότι ήθελε να επικυρώσει ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού η οποία, σε αντίθεση με το γράμμα της ίδιας της διατάξεως, θα καθιστούσε δυνατό τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ εξαιρουμένων ορισμένων εξαγωγικών συναλλαγών που αφορούν το υπό εξέταση προϊόν.

70 — Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το Γενικό Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να θεραπεύσει τον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ κατά τρόπο μη συμβατό με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού ζητώντας από τις αναιρεσείουσες να βεβαιώσουν ότι, «λαμβάνοντας υπόψη όλους τους τύπους προϊόντων, το υπολογισθέν περιθώριο ντάμπινγκ θα ήταν ουσιωδώς διαφορετικό από το περιθώριο που προσδιορίστηκε με τον επίδικο κανονισμό» (βλ. σκέψη 83, τελευταία περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη ότι τα δεδομένα που αφορούν την κατασκευή της κανονικής αξίας είχαν παραμείνει εμπιστευτικά, θα ήταν πρακτικά αδύνατο να αποδειχθεί κάτι τέτοιο εν προκειμένω (βλ. σημεία 117 και επ. των παρουσών προτάσεων). Βάσει αυτών των σκέψεων πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα που θεμελιώνεται σε αυτή τη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αντλείται από τον αλυσιτελή χαρακτήρα του πρώτου λόγου, το οποίο προέβαλε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

71 — Βλ. σημεία 99 και 100 καθώς και τη νομολογία που αναφέρεται στην υποσημείωση 79 των παρουσών προτάσεων.

δικαιολογείται ερμηνεία της υπό την έννοια ότι περιορίζει την προβλεπόμενη από το άρθρο 2, παράγραφος 11, του ίδιου κανονισμού υποχρέωση να λαμβάνονται υπόψη, για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, όλες οι εξαγωγές στην Ένωση του υπό εξέταση προϊόντος, όπως ορίστηκε στο πλαίσιο της έρευνας.

87. Βάσει του συνόλου των προεκτεθέντων και για τους λόγους που εξέθεσα, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εξαιρώντας από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ τις εξαγωγικές συναλλαγές που αφορούν ορισμένους τύπους του υπό εξέταση προϊόντος και ότι, επομένως, ο επίδικος κανονισμός δεν ενέχει παράβαση ούτε του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού ούτε του άρθρου 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ. Προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να δεχθεί τον πρώτο λόγο αναιρέσεως.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως που αφορά την άρνηση διενέργειας ορισμένων προσαρμογών

88. Ο δεύτερος λόγος, ο οποίος υποδιαιρείται σε τέσσερα σκέλη, αφορά τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου που εκτίθεται στις σκέψεις 96 έως 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, παράβαση του άρθρου 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ.

1. Επί του πρώτου και του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ σε σχέση με την απόρριψη των αιτημάτων προσαρμογών

89. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη επειδή δεν κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα θεσμικά όργανα παρέβησαν το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού και το άρθρο 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, καθόσον απέρριψαν τα αιτήματα προσαρμογών που υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες σε σχέση, αφενός, με διαφορές που υφίστανται μεταξύ του κόστους παραγωγής τους και του κόστους του Ινδού παραγωγού[72] και, αφετέρου, με διαφορές όσον αφορά την αποδοτικότητα καταναλώσεως και την παραγωγικότητα[73].

α) Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

90. Όσον αφορά, πρώτον, τα αιτήματα προσαρμογών λόγω των προβαλλόμενων διαφορών του κόστους παραγωγής, οι αναιρεσείουσες υποστήριξαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι απέδειξαν, μέσω αναλύσεως των στοιχείων για τον Ινδό παραγωγό, ότι ο εν λόγω παραγωγός καθόριζε συστηματικά τις τιμές του κατά τρόπο που του εξασφάλιζε την πλήρη κάλυψη του κόστους του και ότι, συνεπώς, όλες οι διαφορές κόστους μεταφράζονταν σε διαφορές τιμών. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα αυτό, επισημαίνοντας ότι η Ινδία έχει θεωρηθεί χώρα με οικονομία της αγοράς –επιλογή την οποία δεν αμφισβήτησαν οι αναιρεσείουσες– και ότι τα θεσμικά όργανα μπορούσαν συννόμως να θεωρήσουν ότι ο Ινδός παραγωγός, ο οποίος

72 — Οι αναιρεσείουσες αναφέρθηκαν συγκεκριμένα στο κόστος προσβάσεως σε πρώτες ύλες και στο κόστος που συνδέεται με τη χρησιμοποίηση επιπρόσθετων διαδικασιών παραγωγής (αυτόματη παραγωγή ενέργειας) από τον Ινδό παραγωγό.

73 — Οι αναιρεσείουσες αναφέρθηκαν στις διαφορές καταναλώσεως πρώτων υλών (σε ποσότητα και όχι σε αξία), καταναλώσεως ηλεκτρικής ενέργειας (σε ποσότητα και όχι σε αξία) και στην παραγωγικότητα ανά εργαζόμενο, μεταξύ των ιδίων και του Ινδού παραγωγού.

ανταγωνιζόταν πολλούς άλλους παραγωγούς στην εγχώρια αγορά της Ινδίας, δεν μπορούσε να καθορίσει ελεύθερα τις τιμές του, αλλά έπρεπε κατ' ανάγκην να τις διατηρεί στο επίπεδο των τιμών της ινδικής αγοράς[74]. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι, εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν ότι οι προβαλλόμενες διαφορές επηρέαζαν τη συγκρισιμότητα των τιμών[75].

91. Όσον αφορά, δεύτερον, την απόρριψη των αιτημάτων προσαρμογών λόγω των διαφορών όσον αφορά την αποδοτικότητα καταναλώσεως και την παραγωγικότητα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν πώς οι διαφορές αυτές επηρέαζαν τη συγκρισιμότητα της κανονικής αξίας με την τιμή εξαγωγής. Εξάλλου, κατά το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, όταν τα θεσμικά όργανα χρησιμοποιούν τη μέθοδο της ανάλογης χώρας, πρέπει να λαμβάνουν υπόψη το σύνολο των δεδομένων που αφορούν αυτή τη χώρα και όχι αποκλειστικά και μόνον τις τιμές και το κόστος ενώ, αφετέρου, το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να χρησιμοποιείται προκειμένου να καθιστά άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού[76]. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν τον εσφαλμένο χαρακτήρα του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε το Συμβούλιο, σύμφωνα με το οποίο, γενικά, οι υφιστάμενες στην Κίνα διαδικασίες παραγωγής κρίθηκαν συγκρίσιμες με τις διαδικασίες που ακολουθούσαν οι Ινδοί παραγωγοί και ότι οι φερόμενες διαφορές αποδείχθηκαν απειροελάχιστες. Εξάλλου, κατά το Γενικό Δικαστήριο, εφόσον οι αναιρεσείουσες δεν είχαν υπαχθεί σε καθεστώς εταιρίας που λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, τα δεδομένα που τις αφορούσαν δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο του καθορισμού της κανονικής αξίας[77].

β) Συνοπτική παρουσίαση των επιχειρημάτων των διαδίκων

92. Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι δεν είναι σαφές πώς, λαμβανομένων υπόψη των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισαν, τα θεσμικά όργανα μπορούσαν συννόμως να βασιστούν στην αρχή ότι ο Ινδός παραγωγός δεν μπορούσε να απεικονίζει το υψηλότερο κόστος, το οποίο προκαλείτο λόγω του γεγονότος ότι εισήγε πρώτες ύλες και ακολουθούσε διαδικασία επιπρόσθετης παραγωγής, για τον λόγο και μόνον ότι ανταγωνιζόταν πολλούς άλλους παραγωγούς. Επίσης, προσκόμισαν στο Γενικό Δικαστήριο δηλώσεις με τις οποίες επιβεβαιωνόταν η άμεση επίπτωση του κόστους επί των τιμών και στην αγορά της Ένωσης, η οποία χαρακτηρίζεται επίσης από την ύπαρξη ανταγωνισμού.

93. Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι από το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού δεν προκύπτει ότι η απαίτηση δίκαιης συγκρίσεως ή ο καθορισμός του περιθωρίου ντάμπινγκ πρέπει να βασίζονται στο σύνολο των στοιχείων για την ανάλογη χώρα. Δεν προβλέπεται παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού για την περίπτωση των χωρών χωρίς οικονομία της αγοράς. Είναι εσφαλμένο να υποστηρίζεται ότι η μέθοδος της ανάλογης χώρας θα έχανε κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα αν επιτρεπόταν η διενέργεια προσαρμογών. Η λήψη υπόψη των προσαρμογών που συνδέονται με τις διαφορές αποδοτικότητας και παραγωγικότητας δεν αντίκειται στον σκοπό της μεθόδου της ανάλογης χώρας, διότι η μικρότερη κατανάλωση πρώτων υλών και ηλεκτρικής ενέργειας και η αποδοτικότητα του εργατικού δυναμικού δεν συνδέονται ούτε με τις τιμές και με το κόστος των στοιχείων αυτών ούτε με τις δυνάμεις της αγοράς.

94. Τα θεσμικά όργανα αμφισβητούν τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών.

74 — Σκέψεις 103 έως 108 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

75 — Σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

76 — Σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

77 — Σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αιτιολογική σκέψη 103 του επίδικου κανονισμού.

γ) Εκτίμηση

95. Τα δύο υπό κρίση σκέλη του δευτέρου λόγου αναιρέσεως θέτουν το ζήτημα της σχέσεως μεταξύ, αφενός, της διατάξεως του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α′, του βασικού κανονισμού, η οποία αφορά τον καθορισμό της κανονικής αξίας στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες χωρίς οικονομία της αγοράς και, αφετέρου, της διατάξεως του άρθρου 2, παράγραφος 10, του ίδιου κανονισμού, η οποία προβλέπει ότι, στο πλαίσιο της υποχρεώσεως διενέργειας δίκαιης συγκρίσεως μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, απαιτείται, εφόσον αυτό είναι απαραίτητο, να πραγματοποιηθούν προσαρμογές.

96. Συναφώς, πρέπει, αφενός, να υπομνησθεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι, όταν η σύγκριση μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας δεν είναι δυνατή, πραγματοποιούνται προσαρμογές, για κάθε περίπτωση, με βάση τα ατομικά της στοιχεία προκειμένου να ληφθούν δεόντως υπόψη διαφορές των παραγόντων για τους οποίους προβάλλεται ο ισχυρισμός και αποδεικνύεται ότι επηρεάζουν τις τιμές και, κατ' επέκταση, τη συγκρισιμότητα των τιμών.

97. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αν ένας ενδιαφερόμενος ζητεί, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, προσαρμογές για να καταστούν συγκρίσιμες η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής με σκοπό τον προσδιορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, ο ως άνω ενδιαφερόμενος πρέπει να αποδείξει ότι το αίτημά του είναι δικαιολογημένο. Συνεπώς, όταν ένας παραγωγός ζητεί προσαρμογή, καταρχήν προς τα κάτω, της κανονικής αξίας, θα πρέπει να επισημάνει και να αποδείξει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας προσαρμογής[78].

98. Αφετέρου, θα πρέπει επίσης να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α′, του βασικού κανονισμού, στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες χωρίς οικονομία της αγοράς, κατά παρέκκλιση από τους κανόνες που προβλέπονται στις παραγράφους 1 έως 6 του ίδιου άρθρου, η κανονική αξία καθορίζεται, κατ' αρχήν, με βάση την τιμή ή την κατασκευασμένη αξία σε τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς.

99. Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, σκοπός της εν λόγω διατάξεως είναι η αποτροπή του ενδεχομένου συνεκτιμήσεως των τιμών και του κόστους σε χώρες οι οποίες δεν έχουν οικονομία αγοράς, καθόσον οι παράμετροι αυτές δεν αποτελούν στις ως άνω χώρες τη φυσιολογική συνισταμένη των δυνάμεων της αγοράς[79].

100. Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ των δύο αυτών διατάξεων, επισημαίνεται ότι από κανένα στοιχείο του βασικού κανονισμού δεν προκύπτει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α′, του βασικού κανονισμού θεσπίζει γενικευμένη παρέκκλιση από την απαίτηση διενέργειας προσαρμογών σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 10, του ίδιου κανονισμού. Εντούτοις, σε περίπτωση υποβολής αιτημάτων προσαρμογής της κανονικής αξίας βάσει της τελευταίας αυτής διατάξεως σε έρευνα στο πλαίσιο της οποίας η κανονική αξία καθορίζεται κατ' εφαρμογήν των ρυθμίσεων σχετικά με τις εισαγωγές από χώρες χωρίς οικονομία της αγοράς, φρονώ ότι είναι απαραίτητο το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού να ερμηνεύεται με γνώμονα το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού και στο πλαίσιο της διατάξεως αυτής.

101. Επομένως, σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, τα θεσμικά όργανα καθορίζουν την κανονική αξία κατ' εφαρμογήν της μεθόδου της ανάλογης χώρας δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, θα πρέπει, *κατά γενικό κανόνα*, να λαμβάνουν υπόψη, υπό τη μορφή προσαρμογών, τις διαπιστούμενες διαφορές στους παράγοντες οι οποίοι υποστηρίζεται και αποδεικνύεται ότι επηρεάζουν τις τιμές και, κατ' επέκταση, τη συγκρισιμότητά τους.

78 — Απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP (C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψεις 58 και 61 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία)

79 — Απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

102. Εντούτοις, η απαίτηση να ερμηνεύεται το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού με γνώμονα το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α′, του κανονισμού συνεπάγεται ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, προκειμένου να μη στερείται πρακτικής αποτελεσματικότητας η τελευταία αυτή διάταξη, δεν μπορεί να απαιτηθεί από τα θεσμικά όργανα να διενεργούν προσαρμογές με βάση παράγοντες που δεν αποτελούν, αμέσως ή εμμέσως, τη φυσιολογική συνισταμένη των δυνάμεων της αγοράς.

103. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι επιχειρηματίας που δεν έχει υπαχθεί στο καθεστώς εταιρίας που λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς δεν μπορεί, κατά την άποψή μου, να επικαλεστεί διαφορές σχετικές με παράγοντες που συνδέονται με τη διάρθρωση του κόστους του ή την παραγωγική του δραστηριότητα προκειμένου να ζητήσει προσαρμογές της κανονικής αξίας[80]. Πράγματι, είναι σχεδόν βέβαιο ότι, τόσο η διάρθρωση του κόστους όσο και η παραγωγική δραστηριότητα επιχειρήσεως που λειτουργεί υπό συνθήκες διαφορετικές από εκείνες της οικονομίας της αγοράς επηρεάζονται λιγότερο ή περισσότερο άμεσα από παραμέτρους που δεν αποτελούν τη φυσιολογική συνισταμένη των δυνάμεων της αγοράς.

104. Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, τα αιτήματα προσαρμογής λόγω των προβαλλόμενων διαφορών κόστους παραγωγής, θα πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες αποσκοπούν, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση των συμπερασμάτων που συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο από τα διάφορα στοιχεία τα οποία προσκόμισαν οι αναιρεσείουσες στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, δηλαδή από την ανάλυση των στοιχείων σχετικά με τον Ινδό παραγωγό και από τις διάφορες δηλώσεις σχετικά με την αγορά της Ένωσης. Αυτό ισοδυναμεί, κατ' ουσίαν, με αμφισβήτηση της εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία δεν αποτελεί, επιφυλασσομένης της περιπτώσεως της παραμορφώσεως του περιεχομένου των στοιχείων αυτών, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τοιαύτης φύσεως, στον έλεγχο του Δικαστηρίου[81].

105. Εξάλλου, οι αναιρεσείουσες, αναφερόμενες στα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στην πραγματικότητα δεν αμφισβήτησαν τη θεμελιώδη αιτιολογία της απορρίψεως της αιτιάσεώς τους από το Γενικό Δικαστήριο, δηλαδή το ότι, εφόσον ο Ινδός παραγωγός δραστηριοποιούνταν σε ανταγωνιστική αγορά, η ελευθερία του να καθορίζει τις τιμές των προϊόντων του περιοριζόταν από τον ανταγωνισμό[82] και ότι, συνεπώς, δεν επιβεβαιώθηκε ότι ο εν λόγω παραγωγός θα μπορούσε να μετακυλίει αυτομάτως στις τιμές του ενδεχόμενο υψηλότερο κόστος παραγωγής.

106. Εν πάση περιπτώσει, υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων στα σημεία 102 και 103 των παρουσών προτάσεων, σε περίπτωση όπως η κρινόμενη, αιτήματα προσαρμογών που υποβάλλονται από επιχειρήσεις όπως οι αναιρεσείουσες και αφορούν προβαλλόμενες διαφορές μεταξύ του δικού τους κόστους παραγωγής και εκείνου του παραγωγού της ανάλογης χώρας, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά. Συναφώς επισημαίνω ότι οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβήτησαν το συμπέρασμα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 103 του επίδικου κανονισμού, σύμφωνα με το οποίο, εφόσον δεν είχαν υπαχθεί σε καθεστώς εταιρίας που λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, «η διάρθρωση του κόστους τους δεν [ήταν] δυνατόν να θεωρηθεί ότι αντικατοπτρίζει τις αξίες της αγοράς που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βάση για τις προσαρμογές».

80 — Το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε, κατ' ουσίαν, την αρχή αυτή με τη σκέψη 111, τελευταία περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

81 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP (C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψεις 64 και 65 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

82 — Σχετικά με τη λήψη υπόψη της επιδράσεως του ανταγωνισμού στον καθορισμό των τιμών στο πλαίσιο αναλύσεως αντιντάμπινγκ όσον αφορά ανάλυση βασιζόμενη στην μέθοδο της ανάλογης χώρας, βλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, σκέψεις 57 έως 59).

107. Όσον αφορά, δεύτερον, τα αιτήματα προσαρμογής λόγω διαφορών που αφορούν την αποδοτικότητα της καταναλώσεως και την παραγωγικότητα, φρονώ ότι, και αν ακόμη η παραγωγικότητα και η αποδοτικότητα καταναλώσεως δεν αποτελούν κατά κυριολεξία κόστος, είναι συνάρτηση πολλών παραγόντων που επηρεάζουν την παραγωγική δραστηριότητα και οι οποίοι μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ότι επηρεάζονται, τουλάχιστον εμμέσως, από παραμέτρους που δεν αποτελούν τη φυσιολογική συνισταμένη των δυνάμεων της αγοράς.

108. Επομένως, όταν η κανονική αξία καθορίζεται βάσει της μεθόδου της ανάλογης χώρας, επιχείρηση μη υπαχθείσα σε καθεστώς εταιρίας που λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς δεν μπορεί να επικαλεστεί διαφορές που αφορούν την παραγωγικότητα και την αποδοτικότητα προκειμένου να ζητήσει προσαρμογές της κανονικής αξίας.

109. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αιτίαση των αναιρεσειουσών σχετικά με την άρνηση των θεσμικών οργάνων να λάβουν υπόψη εν προκειμένω τις επίμαχες προσαρμογές, δεν υπέπεσε σε πλάνη και, επομένως, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέα.

2. Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως που αφορά τις πληροφορίες οι οποίες είναι απαραίτητες για την υποβολή αιτήματος προσαρμογής και το υπέρμετρο βάρος αποδείξεως

110. Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, του άρθρου 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

111. Οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά της σκέψεως 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε αιτίασή τους αντλούμενη από το ότι τα θεσμικά όργανα παραβίασαν τις υποχρεώσεις τους να ενημερώσουν σχετικά με τα στοιχεία που ήταν απαραίτητα για την υποβολή αιτημάτων προσαρμογών και να μην τους επιβάλουν υπέρμετρο βάρος αποδείξεως.

112. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το γεγονός, το οποίο υπογράμμισε το Γενικό Δικαστήριο, ότι θα μπορούσαν να κατανοήσουν τους λόγους απορρίψεως των αιτημάτων προσαρμογής τους δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά το κατά πόσον τους επιβλήθηκε υπέρμετρο βάρος αποδείξεως. Εξάλλου, αφενός, τα θεσμικά όργανα έκριναν όλες τις πληροφορίες σχετικά με τα στοιχεία του παραγωγού της ανάλογης χώρας εμπιστευτικές και, αφετέρου, απαίτησαν από τις αναιρεσείουσες να αποδείξουν ότι ο Ινδός παραγωγός είχε λάβει υπόψη τις προβαλλόμενες διαφορές στις τιμές του. Εφόσον όμως οι αναιρεσείουσες δεν είχαν πρόσβαση στα στοιχεία του Ινδού παραγωγού, ήταν αδύνατον να ανταποκριθούν σε ένα τέτοιο βάρος αποδείξεως.

113. Με το υπό κρίση σκέλος του λόγου αναιρέσεως, τίθεται το ζήτημα του συμβιβασμού δύο απαιτήσεων που, σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί να παρουσιάζονται ως αντιφατικές. Αφενός, πρόκειται για την απαίτηση τηρήσεως της εμπιστευτικότητας των δεδομένων των επιχειρήσεων που δέχονται να συνεργαστούν με τα θεσμικά όργανα στο πλαίσιο των ερευνών αντιντάμπινγκ. Μια τέτοια απαίτηση είναι ιδιαίτερα σημαντική στις περιπτώσεις εφαρμογής της μεθόδου της ανάλογης χώρας, στις οποίες τα θεσμικά όργανα βασίζονται, κατά γενικό κανόνα, σε δεδομένα που παρέχουν επιχειρήσεις της ανάλογης χώρας οι οποίες συνεργάζονται στο πλαίσιο της έρευνας. Πράγματι, η μη λήψη υπόψη της απαιτήσεως αυτής θα κινδύνευε να θέσει σοβαρά προσκόμματα στη δυνατότητα πραγματοποιήσεως τέτοιου είδους ερευνών. Αφετέρου όμως, αντικρουόμενη προς μια τέτοια απαίτηση είναι η απαίτηση να δίδεται η δυνατότητα στα μέρη που υποβάλλουν αιτήματα προσαρμογών δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού να έχουν στη διάθεσή τους τις απαραίτητες πληροφορίες που θα τους επιτρέψουν να δικαιολογήσουν τη βάση των αιτημάτων τους[83].

83 — Βλ. σημεία 96 και 97 καθώς και νομολογία που αναφέρεται στην υποσημείωση 78 των παρουσών προτάσεων.

114. Συναφώς επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι, όπως διευκρινίζει το άρθρο 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, οι «αρχές οφείλουν να ενημερώνουν τους ενδιαφερομένους σχετικά με τα στοιχεία που απαιτούνται για τη διασφάλιση δίκαιων όρων σύγκρισης, ενώ το βάρος της απόδειξης που επιβάλλουν στους ενδιαφερομένους δεν πρέπει να είναι υπέρμετρο».

115. Στην έκθεση της 28ης Ιουλίου 2011 –που αναφέρεται στα σημεία 7, 40 και 41 των παρουσών προτάσεων– για την υπόθεση «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ για τις εισαγωγές ορισμένων συνδετήρων από σίδηρο ή χάλυβα από την Κίνα», το δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο του ΟΕΔ διευκρίνισε ότι, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, οι αρμόδιες για την έρευνα αρχές ενημερώνουν τους ενδιαφερομένους σχετικά με τα στοιχεία που θα έπρεπε να περιέχουν τα αιτήματα προσαρμογών, προκειμένου οι ενδιαφερόμενοι να είναι σε θέση να υποβάλουν τέτοιου είδους αιτήματα [84].

116. Συναφώς επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προαναφερθείσες απαιτήσεις, οι οποίες προβλέπονται ρητώς στο άρθρο 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ, δεν επαναλαμβάνονται ρητώς στο γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού. Εντούτοις, φρονώ ότι προκύπτουν από την ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως με γνώμονα το άρθρο 2.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ και ότι, εν πάση περιπτώσει, συνδέονται με την αρχή της χρηστής διοικήσεως που καθιερώνεται με το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [85].

117. Ωστόσο, αντιθέτως προς ό,τι ισχύει για μια συνήθη έρευνα αντιντάμπινγκ, σε μια έρευνα στην οποία η κανονική αξία προσδιορίζεται βάσει των τιμών παραγωγού ανάλογης χώρας, τα στοιχεία σχετικά με αυτή την αξία λαμβάνονται από τρίτη πηγή και αφορούν χώρα διαφορετική από εκείνη των παραγωγών-εξαγωγέων που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας. Στο μέτρο που αυτοί οι παραγωγοί-εξαγωγείς δεν έχουν πρόσβαση στα εν λόγω στοιχεία, δύσκολα θα μπορούν να διαθέτουν τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες προκειμένου να είναι σε θέση να προσδιορίσουν ποιες προσαρμογές μπορούν να ζητηθούν από τα θεσμικά όργανα, ώστε να ληφθούν υπόψη ενδεχόμενες διαφορές που επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα τιμών μεταξύ των εξαγομένων προϊόντων και των προϊόντων που πωλούνται στην εσωτερική αγορά από τον παραγωγό της ανάλογης χώρας.

118. Σε μια τέτοια περίπτωση εναπόκειται, συνεπώς, στα θεσμικά όργανα να παράσχουν στους παραγωγούς-εξαγωγείς που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας επαρκείς πληροφορίες, ώστε να είναι σε θέση να υποβάλουν αιτήματα προσαρμογών.

119. Συναφώς επισημαίνεται, αφενός, ότι η εκτίμηση σχετικά με το ζήτημα ποια ειδικά στοιχεία πρέπει, in concreto, να ανακοινώνονται στους εν λόγω παραγωγούς-εξαγωγείς εξαρτάται από ανάλυση που πρέπει να διενεργείται κατά περίπτωση, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών περιστάσεων κάθε έρευνας. Αφετέρου, εναπόκειται στα θεσμικά όργανα να διαβιβάσουν αυτά τα στοιχεία κατά τρόπο λαμβάνοντα υπόψη την απαίτηση τηρήσεως της εμπιστευτικότητας των στοιχείων των επιχειρήσεων που δέχθηκαν να συνεργαστούν στην εν λόγω έρευνα, συμπεριλαμβανομένων, ενδεχομένως, των παραγωγών της ανάλογης χώρας.

120. Εν προκειμένω, φαίνεται ότι *όλες* οι πληροφορίες σχετικά με τον καθορισμό της κανονικής αξίας βάσει στοιχείων που αφορούσαν τον Ινδό παραγωγό τηρήθηκαν εμπιστευτικές έναντι των παραγωγών-εξαγωγέων που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας [86]. Σε μια τέτοια περίπτωση, όπως επισημαίνουν οι αναιρεσείουσες, το να «αποδειχθεί ότι οι προβαλλόμενες διαφορές επηρέασαν τη συγκρισιμότητα των τιμών» [87] είναι, πράγματι, έργο εξαιρετικά δύσκολο, αν όχι αδύνατο να επιτευχθεί.

84 — Σημείο 489 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου, που φέρει τον τίτλο «ΕΚ – Συνδετήρες (Κίνα)».

85 — Βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 2008, Huvis κατά Συμβουλίου (T-221/05, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2008:258, σκέψη 77).

86 — Βλ. σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Το γεγονός αυτό δεν αμφισβητήθηκε από τα θεσμικά όργανα.

87 — Βλ. σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

121. Υπ' αυτές τις συνθήκες, φρονώ ότι το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτό.

122. Επισημαίνω, εντούτοις, στο σημείο αυτό ότι, και αν ακόμη το Δικαστήριο κρίνει, βάσει των προεκτεθέντων, ότι εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο, παραλείποντας να διαπιστώσει ότι τα θεσμικά όργανα παρέβησαν την υποχρέωσή τους να ενημερώσουν σχετικά με τα στοιχεία που ήταν απαραίτητα και να μην επιβάλουν στους παραγωγούς-εξαγωγείς που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας υπέρμετρο βάρος αποδείξεως, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, αυτό δεν μπορεί να έχει συνέπειες όσον αφορά την απόρριψη, με τον επίδικο κανονισμό, των αιτημάτων προσαρμογών που υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις που ανέπτυξα στο πλαίσιο της αναλύσεως του πρώτου και του δεύτερου σκέλους του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως, σε κάθε περίπτωση, οι αιτηθείσες προσαρμογές, λόγω του ότι συνδέονταν με τη διάρθρωση του κόστους και την παραγωγική δραστηριότητα, δεν μπορούσαν να ζητηθούν από επιχειρήσεις μη υπαχθείσες σε καθεστώς εταιρίας που λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, όπως είναι οι αναιρεσείουσες [88].

3. Επί του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ

123. Με το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 120 έως 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε σε πλάνη, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι, με τον επίδικο κανονισμό, τα θεσμικά όργανα τήρησαν την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχουν. Κατά την εκτίμηση του βαθμού ακρίβειας που απαιτείται για την αιτιολογία, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται ο επίδικος κανονισμός, δηλαδή τη χρησιμοποίηση της μεθόδου της ανάλογης χώρας και την έλλειψη προσβάσεως στα στοιχεία που αφορούσαν τον Ινδό παραγωγό. Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την αλληλογραφία μεταξύ των αναιρεσειουσών και των θεσμικών οργάνων στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, με την οποία οι αναιρεσείουσες είχαν ζητήσει από τα θεσμικά όργανα να τους παράσχουν λεπτομερέστερες εξηγήσεις. Σε αυτό το πλαίσιο, τα θεσμικά όργανα ήταν υποχρεωμένα να διευκρινίσουν, με επαρκείς λεπτομέρειες, του λόγους για τους οποίους τα επιχειρήματα που προέβαλαν και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι αναιρεσείουσες δεν πληρούσαν το βάρος αποδείξεως που τους επιβλήθηκε.

124. Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που την εκδίδει, ώστε να καθίσταται δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η απαίτηση αυτή πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των προβαλλομένων λόγων και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα [89].

88 — Συναφώς θα πρέπει να επισημανθεί επίσης ότι οι αναιρεσείουσες δεν προέβαλαν ότι, επειδή δεν είχαν πρόσβαση στις πληροφορίες σχετικά με τον καθορισμό της κανονικής αξίας βάσει στοιχείων του Ινδού παραγωγού, δεν μπόρεσαν να υποβάλουν αιτήματα για προσαρμογές άλλου είδους.

89 — Βλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, σκέψεις 75 και 76 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

125. Εν προκειμένω, στο μέτρο που οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την αλληλογραφία στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, σκοπός του επιχειρήματός τους είναι να αμφισβητηθεί η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα που, όπως επισήμανα στο σημείο 104 των παρουσών προτάσεων, είναι απαράδεκτο στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας [90].

126. Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από τη μη λήψη υπόψη της χρησιμοποιήσεως της μεθόδου της ανάλογης χώρας, επισημαίνεται ότι, από την ανάλυση των αιτιολογικών σκέψεων 41 και 103 του επίδικου κανονισμού, που παρατίθεται στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αποδεικνύεται χωρίς καμία αμφιβολία ότι το Συμβούλιο έλαβε όντως υπόψη το γεγονός αυτό στην έκθεση των λόγων για τους οποίους έκρινε απορριπτέα τα αιτήματα προσαρμογών που υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν επέκρινε για έναν τέτοιο λόγο την αιτιολογία του επίδικου κανονισμού. Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από έλλειψη προσβάσεως στα στοιχεία τα οποία αφορούσαν τον Ινδό παραγωγό, το γεγονός αυτό ουδεμία επιρροή ασκεί στο καθήκον αιτιολογήσεως που υπέχουν τα θεσμικά όργανα, εν πάση δε περιπτώσει, ενδεχόμενη εκτενέστερη αιτιολόγηση δεν θα μπορούσε να θεραπεύσει την έλλειψη προσβάσεως στις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για την υποβολή αιτημάτων προσαρμογών.

127. Για τους λόγους αυτούς φρονώ ότι και το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο.

128. Εν κατακλείδι, από τα σημεία 87 και 121 των παρουσών προτάσεων προκύπτει ότι, κατά τη γνώμη μου, η αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες στην υπόθεση C-376/15 P πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

VI – **Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου**

129. Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση. Φρονώ ότι αυτό ισχύει εν προκειμένω.

130. Πράγματι, από τα προεκτεθέντα στα σημεία 52 έως 87 των παρουσών προτάσεων προκύπτει ότι το Συμβούλιο, εξαιρώντας, με τον επίδικο κανονισμό, από τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ τους τύπους προϊόντων που κατασκεύαζαν και εξήγαν οι αναιρεσείουσες, για τους οποίους δεν ήταν διαθέσιμες οι τιμές πωλήσεως του παραγωγού της ανάλογης χώρας, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού και το άρθρο 2.4.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ.

131. Υπ' αυτές τις συνθήκες, φρονώ ότι ο επίδικος κανονισμός πρέπει να ακυρωθεί καθόσον αφορά τις αναιρεσείουσες.

90 — Βλ. νομολογία που παρατίθεται στην υποσημείωση 81 των παρουσών προτάσεων.

VII – **Επί των δικαστικών εξόδων**

132. Εφόσον το Δικαστήριο αποδεχθεί την πρότασή μου, το Συμβούλιο θα έχει ηττηθεί στην υπόθεση C-376/15 P. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες ζήτησαν την καταδίκη του στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 1, και του άρθρου 184, παράγραφοι 1, 2 και 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, προτείνω στο Δικαστήριο να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι αναιρεσείουσες τόσο πρωτοδίκως όσο και στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης στην υπόθεση C-376/15 P και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε όσον αφορά την εν λόγω υπόθεση.

133. Αντιθέτως, δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-377/15 P πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, οι αναιρεσείουσες θα πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα που αφορούν την υπόθεση αυτή.

VIII – **Πρόταση**

134. Με βάση τα προεκτεθέντα, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) Απορρίπτει ως απαράδεκτη την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-377/15 P.

2) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Απριλίου 2015, Changshu City Standard Parts Factory και Ningbo Jinding Fastener κατά Συμβουλίου (T-558/12 και T-559/12, EU:T:2015:237).

3) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 924/2012 του Συμβουλίου, της 4ης Οκτωβρίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 91/2009, καθόσον αφορά τις Changshu City Standard Parts Factory και Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.

4) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι Changshu City Standard Parts Factory και Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd στην υπόθεση C-376/15 P καθώς και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

5) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα που αφορούν την υπόθεση C-376/15 P.

6) Οι Changshu City Standard Parts Factory και Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd φέρουν τα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως C-377/15 P.